

XX. ÉVFOLYAM

3. SZÁM

1975. MÁRCIUS

ÁRA: 60 FILLÉR

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

TUDÓSÍTÁS A KÖZPONTI VEZETŐSÉG ÜLÉSÉRŐL

Kezdődnek a szakszervezeti választások

Március 12-én ünnepi ülést tartott szakszervezetünk központi vezetősége, Kóczán András alelnök elnöklétével. Az ülésen megjelent Horn Dezső miniszterhelyettes, postavezérigazgató is.

A központi vezetőség határozatot hozott a szakszervezeti vezetőségek újjáválasztására. Ennek értelmében a bizalmi és bizalmi-helyettesek 1975. április 1-25. között, a munkahelyi, osztály, műhely bizottságok május 24-ig, a hivatali, üzemi, intézményi szakszervezeti bizottságok, szakszervezeti tanácsok június 30-ig, az igazgatóságok szakszervezeti tanácsai szeptember 15-ig kerülnek megválasztásra. A postások szakszervezete 1975. november 11-12-én tartja X. kongresszusát.

A központi vezetőség választási határozatát tartalmazó előterjesztéshez Besenyei Miklós főtitkár fűzött szóbeli kiegészítést. Előjáróban hangsúlyozta: „A szakszervezeti választások mindenkor kiemelkedően fontos eseményei a mozgalom életének. A végzett munkánk számbavételének, tevékenységünk összegezésének és értékelésének legfőbb eseménye. A mostani választásoknak mindezek túl még az is különleges jelentőséget ad, hogy hazánk felszabadulása 30 éves jubileumi ünnepséggel és pártunk XI. kongresszusa után közvetlenül kerül megrendezésre.”

Kiemelte: „A választásokkal kapcsolatos egyik legfontosabb feladatunk az, hogy ennek során széles körben ismeretessük a pártkongresszus döntéseit, segítségül a dolgozóknak megértési és elfogadási pártunknak a jövőre vonatkozó célkitűzéseit és terveit.

Figyelmesen gyűjtjük össze véleményüket és javaslatukat, elsősorban azokat, amelyek nekünk szólnak, amelyek a szakszervezet jövőbeni teendőire utalnak.

Egy másik, nem kevésbé fontos követelménye a választásoknak, hogy ezek révén tovább erősödjön a szakszervezet tömegkapcsolata. A választói értekezletek növeljék a tagság bizalmát, erősítsék meg hitüket abban, hogy a szakszervezet értük van, és érdekükben tevékenykedik.

Ezért az első és legfontosabb teendő, hogy a szakszervezeti szervek és azok titkárai őszintén számoljanak be a végzett munkáról. Szakszervezetünknek az elmúlt 4 éves munkájáért nincs mit szégyenkeznie. Amit az elmúlt kongresszuson vállaltunk, azt teljesítettük is!

Hiba volna azonban, ha csak az eredményekről ejtenék szót a választások során. Példaképpen a szakszervezet kettős szerepének értelmezésében és gyakorlásában még mindig nem sikerült megnyugtatóan, kellő egyetértéssel meggyőzően, kellő egyszerűséggel teremtenünk.

A nevelés és az érdekvédelem a munkáshatalom erősítése érdekében nem együtt és nem egyforma súllyal szerepel szakszervezeti szerveink munkájában. Többet foglalkoztunk az elosztás kérdéseivel, mint

Besenyei Miklós tartotta a szóbeli kiegészítést a központi vezetőség választási határozatához

az elosztáshoz szükséges feltételek megteremtésének elősegítésével. Nevelőmunkánkra még mindig a reszortjelleg a jellemző és nem az, mint ahogy szeretnénk és kellene, hogy minden szakszervezeti tisztségviselő egyformán kivége részét abból és napi munkája közben is gyakorolja.

— A szakszervezeti demokrácia szélesítése és érvényesítése érdekében nagyon sokat tettünk a kongresszus óta. Pontosan meghatároztuk a szakszervezeti testületek jogait és hatáskörét a bizalmiaktól a központi vezetőségig. A tapasztalatok azt mutat-

ják, hogy mindez nagyon hasznosnak és eredményesnek bizonyult.

Azonban még mindig meglehetősen sok a formalitás, a jogok és hatáskörök gyakorlásában.

A főtitkár a továbbiakban a munkahelyi bizottságokról, a bizalmiakról szólt, majd így folytatta:

„A választások során lehetőségünk lesz a további teendőink megvitatására. Ezt az alkalmat fel kell használnunk arra, hogy a „hogyan tovább” kikérjük a tagság véleményét. A választói értekezleteken tudatosan számba kell venni a dolgozók igényeit, elvárásait, a jövőre vonatkozó elképzeléseit. A kongresszus határozata ezekre az igényekre kell, hogy épüljön majd. Ma már a részkeresetek; a dolgozók egyes rétegeit, csoportjait érintő kérdések és igények lépnek előtérbe. Azok, amelyek igazgatósági és alapszervezeti szinten érzékelhetők igazán és elsősorban. A „hogyan tovább” meghatározásában tehát ugrás-szerűen megnőtt a középszervek és az alapszervezetek szerepe és felelőssége.

(Folytatás a 2. oldalon)

Emlékezés — grafikában... Hányszor rajzolták már meg a szabadság pillanatát, próbálták megragadni a felszabadult öröm tisztaságát...

A művészet segít a látásban, az átérzésben és az emlékezésben: miből, honnan indultunk, segít, hogy lássuk a romos borzalmakat, sötét és szögletesen, ne felejtjük a felnyújtódzó embert, roppant belső feszítéssel, óriássá növe a romok fölé a felszabadult pillanatban.

Valahogy a mozdulatban ott van az elmúlt több mint emberöltő is, az akaró és mindig talpra álló ember tiszta küzdelme a szépért, a háború ellen.

A kollektív szerződésről

Ezért az Elnökség úgy határozott, hogy a Kollektív Szerződés mai rendszere jó. Az elkövetkező időszakra is — az V. öt-éves terv időszakára — postai vonatkozásban egy Kollektív Szerződést kötünk, amelyet kiegészítenek a középfokú postaszervek függelékei — szögezte le az Elnökség.

A Kollektív Szerződés 1974. évi végrehajtásáról készült beszámoló általában jól tükrözi az eredményeket és a megoldásra váró feladatokat. A munkaviszonyra vonatkozó szabályok elősegítették a postaszervek munkaerő-gazdálkodását. A Posta részéről a szabályok megsértése kevés esetben fordult elő. A jogellenes munkaviszony megszüntetése azonban a dolgozók részéről még sokszor előfordul. (1974-ben 1533-szor). Szükséges ezért a szabályozásnak azt az oldalát is a jövőben jobban kihangsúlyozni, amely a helytállásra, a munkavállalásra, a kötelezettségvállalásokra vonatkozik. Ezért e téren a szakszervezeti szervek és többet tehetnek a jövőben.

Az elmúlt évben igen jelentős esemény volt a forgalmi dolgozók munkaidő-csökkentése. A kéthetenkénti többletszabandnapot az érintett dolgozók 71,7 százaléka vállalta. A szakszervezet azonban határozatában felveti, hogy

magas azoknak az aránya (25,1 százalék), akik többletszabandnap nélkül, 6 napos munkahéttel dolgoznak. Arra kell törekedni, hogy a már jól bevált munkaszervezési megoldásokat tovább alkalmazzák és már az idén is csökkenteni kell a 6 napos munkahéttel dolgozók számát. Ugyancsak célul kell kitűzni, és a Kollektív Szerződést is úgy módosítani, hogy a postán megszűntessük az osztott munkaidőt, amely ismeretes, milyen hátrányos a dolgozók részére.

A munka díjazásának szabályozása nagyobb módosításra nem szorul. A bérfejlesztési irányelvekben kitűzött célok megvalósultak, a postás dolgozók átlagbére 6,8, átlagjövődéle pedig 7,5 százalékkal emelkedett. A Kollektív Szerződés bérigényi vonatkozású rendelkezéseit, előírásait általában betartják. Előfordul azonban, hogy a személynél bérbesorolás nem a betöltött munkakörnek megfelelő. Indokolatlan különbségek keletkeznek újra az ugyanazon munkát végző férfiak és nők között. Ezeket a torzulásokat 1975-ben meg kell szüntetni és vigyázni kell arra, hogy újra ne idézzünk elő felesleges gondokat!

Az egyéb személyi, anyagi ösztönzők és a részesedési alap felhasználása összességében is növekedett.

Az évközi jutalmazások, „Kiváló Dolgozó” és más kitüntetésekkel járó jutalmak összege több mint 5 millió forinttal növekedett. Mőlt a lakásépítés támogatására, gyermekintézmények fejlesztésére, fenntartására, az üdülők üzemeltetésére, az üzemi étkeztetésre, a segélyekre fordított összegek nagysága is. Vannak azonban középfokú postaszervek, melyek évközi kifizetések 8-10 napi bérnek megfelelő összeget használnak fel a részesedési alaphoz, amelyre az illetékes szakszervezeti szervek figyelmét fel kell hívni, és a függelékek beszámolóinál ezt feltétlenül vizsgálni kell. Ez is hozzátartozik az aláírt Kollektív Szerződés, vagy a függelék kétoldali betartásához.

A munkaruha-ellátás javítása terén sokat segített az 1974. évi felülvizsgálat, melynek alapján az igazgatóság közötti eddigi indokolatlan eltérések jó irányban módosultak, szükséges azonban a munkaruha-ellátás egyöntetűvé tétele. Szakszervezetünk elnöksége is támogatja azt a döntést, hogy az új Kollektív Szerződésben — 1976-tól — a munkaruha-juttatást egységesen, központilag kell szabályozni.

A Kollektív Szerződés kiegészítésére, módosítására 1975. évre a javaslatok közül lényeges az éjszakai pótlék felemelése, 24, illet-

ve 32 forintra. Ugyancsak növekszik a pénzkezelési pótlék a főpénztárosi, pénzfelvetői munkakörökben. Az egyéb javaslatok kiegészítik, pontosítják a Kollektív Szerződést.

A Kollektív Szerződés 1974. évi végrehajtásának tapasztalatairól szóló beszámoló, a kiegészítések, módosítások tervezete márciusban termelési tanácskozáson kerül megvitatásra. Ajánlatos, ha az elhangzott észrevételeket a középfokú postaszervek vezetői az illetékes szakszervezeti szervekkel megtárgyalják. Szükséges az is, hogy a dolgozók minden esetben vállaltat kapjanak a felvetett javaslatokra, észrevételekre.

Ez évben még fontos feladat áll előttünk. Meg kell kezdeni az V. ötéves terv időszakára kötendő Kollektív Szerződés és függelékek előkészítését. Az érvényben levő Kollektív Szerződés végrehajtása során szerzett tapasztalatokból — a hibákból tanulva — figyelembe kell venni a következő tervidőszak termelési-gazdasági feladatait, illetve ezekből a feladatokból a Kollektív Szerződésre háruló szabályozásokat. Meg kell gondosan vizsgálni a lényeges dolgozói igényeket.

A tervezet elkészítése után szükség van a postás-dolgozók közösségének véleményére, javaslataira, hogy az elkövetkező tervidőszak alatt is jó Kollektív Szerződés szolgálja a Posta és a dolgozók közös érdekeit.

Horváth Kálmán

(Folytatás az 1. oldalról)

A választások új vonásait taglalva rámutatott: „A kétszakaszos választási forma egyszerűbbé, demokratikusabbá és merjük mondani, érdekesebbé is teszi a váltott szolgáltatásban működő, vagy területileg szétosztott üzemek, hivatalok szakszervezeti szerveinek választását. A tanácsi választásokhoz való hasonlósága lehetővé te-

★

"Kedves Elvtársak!" 1975. a mi szakszervezetünk születésének és megerősödésének is évfordulója. Az ellenforradalmi rendszerben a postás dolgozóknak nem volt érdekvédelmi szervezete. A szervezkedést

Napjainkban — éppen az el-
telt 30 esztendő erőfeszítései-
nek eredményeként — nyugod-
tobb légkörben, konszolidált
körülmények között élünk...
Továbbra is azon kell munkál-
kodnunk, hogy hazánkban
mindenki jólétben, boldogan

Szakszervezeti Munkáért
Oklevél kitüntetést kapott:
Lakrovics Gyuláné (Dabas 2.
ph.). Miniszteri dicséretben rés-
zesült még Fürstinger József
(Posta Központi Javító Üzem).

G. A. - R. L. - Sz.

Hazánk és a nagyvilág kap-

Alighanem nemcsak egy hónap, hanem talán az esztendő egyik legnagyobb eseménye volt a nép és a hadsereg haladó elemeinek együttes fellépése következtében létrejött

Fegyveres Erők Mozgalmát, és
Legfelsőbb Forradalmi Ta-

Is. A jobboldali vezérfigurája, a bajor Keresztény Szociális Unió (CSU) elnöke, *Franz Josef Strauss* nemrégiben egy titkos beszédében azt állította, hogy „az NSZK-ban az anar-chistáknak olyan szövetségei-k vannak, mint a szociáldem-okrátnak”, sőt a CDU volt ve-zetőjét, *Barzel* is megrágál-mazta, hogy „ittokban össze-szűri a levelet a szociáldemo-krata kormányval”. A parla-mentben, a szövetségi gyűlés-ben rendezett belbiztonsági vi-tán aztán a szociáldemokraták nagyon határozottan választ adtak erre a nyílt hatalomát-vételi kísérletre. *Willy Brandt*, a szociáldemokrata párt első-ke kijelentette: „Meg kell akadályozni, hogy a Szövetségi Köztársaság tekintélyuralmi rendszerbe sodródjon.” A CDU vezetőit, *Kohl* és *Cartens*, dur-va, nyers személyeskedésbe kezdtek, majd maga Strauss állt a szónoki emelvényre és vad szidalmakat szórt a szociáldemokratákra, mindenk-előtt személy szerint *Willy Brandt* (akinek újra szemére hányta, hogy a második világ-háború idején Hitler ellen harcolt; a bajor pártvezér ugyanis kijelentette „Brandt-nak semmi köze sincs a német történelemhez”), és *Her-bert Wehner*-re, a szociále-mokrata parlamenti frakció vezetőjére. *Wehner* nem hagy-ta szó nélkül a támadást, és a többi között kijelentette: „Ha Ön meghallja ezt a szót, hogy »marxista«, ugyanúgy viselke-dik, mint *Göbbels* is tette. Ugyanolyan ostoba, mint ő volt, de *Göbbels* jezsuita ra-vaszága nélkül.” A parla-menti vihar végül is azzal zá-rult, hogy a szociáldemokra-ták több képviselője (miköz-ben a jobboldali képviselők kivonultak az ülésteremből) kijelentette, hogy az NSZK-ban az egyetlen igazi veszély a CDU—CSU részéről fenyegeti a demokratikus rendet; az anar-chisták ugyan szíznaknak bizonyítalatosság, ám Straus-sék az egész államot fenyege-tik lerombolással. Az NSZK-ban egyébként április derekán és május elején három tarto-mányi választás is lesz: általá-nos vélemény, hogy a parla-menti vihar hatása a szociál-demokraták megerősödése lesz.

A délkelet-ázsiai helyzet

március első felében jelentős fordulathoz érkezett. Hosszú viták után az Egyesült Államok szenátusa megszavazott bizonyos (a kérthez kérest egyharmadrésznél) segélyt Lon Nol utolsó örökait élő kam-bodzsai rezsimje számára. A washingtoni kormány egyeb-ként bejelentette, hogy „köny-velési hibák miatt” 1974-ben Lon Nol 20 millió dollárral kevesebbet kapott, mint kellett volna, ezt most utólag és szenátusi hozzájárulás nélkül kifizetik... Dél-Vietnamban a saigoni rezsim úgy döntött: kiűrtti a központi fennsík je-lentős részét”, azaz beismerte, hogy három nagy dél-vietnami tartomány, Kontum, Pleiku és Darlac teljes egészében a Dél-Vietnami Nemzeti Felszabá-dítási Front, azaz a forradalmi kormányzat erőinek ellenőrzé-s alatt áll. Saigoni külföldi újságírók megiegyezték, hogy „ez már a vég kezdete”: Thieu rezsimje mind szűkebb teri-telre szorul és saigoni támoga-tóinak bázisa is állandóan szű-kül, a népi erők térhódítása hozza közelebb a párizsi egyezménynek megvalósulását, azaz a teljes fegyvernagyvást Dél-Vietnamban.

Gárdos Miklós

Az 1974. évi eredmények alapján kifizetésre kerülő év végi részesedés napokban kifejezve kevesebb az elmúlt évinél — a 6 nappal szemben 15,1 nap a postal átlag — összességében azonban 5 millió forinttal több annál, 85 510 ezer forint.

A postaszervek saját képzési év végi részesedése 10,4 és 12,2 nap között van. A saját képzés kiegészítése a központi kettől a következő elvek alapján történt: a nem önállóan gazdálkodó postaszervek egységesen 15 napot kapnak. A kongresszusi kitüntetésben részesülő postaigazgatóság 3,5 nap, a Kiváló állalat kitüntetésben részesülő postaszervek 2,5—2,5 nap, a Miniszteri Elismerő Oklevelben részesülő postaszervek 2—2 nap, Postások Szakszervezetének Elnöksége, és a Postavezérgazgatóság Dicsérete kitüntetésben részesülő postaszervek 1,5—1,5 nap kiegészítést kapnak. Az alacsony — 12 nap alatti — szintet elért postaszervek év végi részesedését 12 napra egészítik ki. A részeselés kifizetésére még március hónapban sor kerül, az egyének részére kifizetésre kerülő év végi részesedés ösztönzőjének további jó munkára, hogy a IV. ötvenes terv utolsó évét, 1975-81. az 1974. évhez hasonlóan jó eredménnyel zárhassuk.

Fejes Istvánné

— 1941. április 5-én dr. Elekes méltóságos úr protekciójával vettek fel a postához, csákányolni, ásní és fektetni a kábelt. Nehéz munka volt ez, 36 filléres órabérért, de gondolni kellett az öregségre — mesélte **Molnár Áron**, a Kábelüzem szakszervezeti tanácsának elnöke.

Vasútépítő katoná volt, amikor fogságba esett. A táborban politikai tanfolyamon vett részt és 1948-ban, amikor hazakerült, azonnal bekapcsolódott a társadalmi munkába. Iskolákat épített, falujáró brigádokat vezetett.

59 éves, jövőre nyugdíjba megy, könnyen fárad, magas a vérnyomása...

A KV-ülése szünetében elmondta, hogy 52–60-ig elnökségi tag, nem tudja, ma miért hívták ide (akkor még nem tudta, hogy kitüntetik). Többször kapott már elismerést, Kiváló és Posta Kiváló Dolgozó jelvényeket, Miniszteri Dicséretet. Megkérdeztem, ha ma kapna kitüntetést, mit gondol, miért kapna?

— Nem tudom — válaszolta — ha megérdemlem, akkor mind a kettőért, mert jó társadalmi munkát csak az tud végezni, aki az üzemi munkáját is jól végzi. Ha megemlíti a nevem és kapok kitüntetést, az nemcsak az én érdemem, köszönet jár érte a Kábelüzem minden dolgozójának.

Törékeny, nyugdíjazás előtt álló asszony *Tavaszi Jánosné*, a székesfehérvári 1-es posta bizalmi. Olyan csendes, kedves modorú, nem is tudom elképzelni, hogy szembe tudjon szállni valakivel, vagy védeni tudja társai érdekeit. Csodálkozom, amikor a hivatal vezetője, *Jung Ferenc* elmeséli róla, hogy egyedül nevelte fel kislányát és idős édesanyjáról is ő gondoskodik. Nagyon kemény, kitartó asszony. Ha egy vitában szembe kerül vezetővel és az a Posta érdekeire hivatkozik az egyénnel szemben, *Tavaszi* csak annyit mond, hogy „Nem!”. Legutóbbi nagy vitájuk decemberben volt, amikor a hivatal vezetője részben beszűkítette a már három éve gyakorlattá vált szabad szombatot. *Tavaszi* tudta, hogy négyen szülessi szabadságra, ketten pedig más munkahelyre mentek és végül a hivatal létszáma nyolc emberrel kevesebb lett. Igazságtalannak érezte, hogy csak azok nem kapják meg a szabadnapot, akik heteken keresztül mások munkáját is elvégzik. Addig nem is törődött bele ebbe a döntésbe, amíg kárpótlást nem talált társainak, egy későbbi szabadnap ígéretével. 29 éve bizalmi, s bizonyára csak hasonló vitája támadt azóta.

— Nem olyan sok — mondta —, mert a felszabadulás utáni években nem végeztünk a mai értelemben vett szakszervezeti munkát. Csupán azokat az elemi szükségleteket igyekeztünk kielégíteni, ami a létünket biztosította, ennélfogva lakást szerezni... 1950–1955 között Veszprémben laktam, az ottani munkám is csak

olyan „szűk bizalmiság” volt. A valóban érdekvédelmi feladatok csak a 60-as években kezdődtek el. A vezetőnk véleményét kért, kezdett beavatni a hivatal dolgaiba, ha kértünk valamit, azt elintézte. Ma már természetes, hogy nem fogadjuk el valakinek a felmondását, amíg nem ismerjük az igazságot. És ha találunk más megoldást, nem engedjük el. Ma már tovább látok a szűk munkakörömről és nemcsak azért, mert 42 óta postás vagyok és megismertem a legtöbb munkaterületet, hanem mert lehetőséget kaptam, hogy a vezetőimmel úgy beszéljem meg a gondjaimat, mint a barátaim. 46-ban a vezető „szent” volt egy katonás rendben, amihez nekünk semmi közünk nem volt.

— Mit szeretne még elérni? — Hogy megadnák az 50 százalékos kedvezményt a nyugdíjas postásoknak is, hogy ne kelljen ezért belépniük a Természetbarát Szövetségbe, ha utazni akarnak.

Különösen jó érzés...

Jankovics László postaszakkezelő 18 éve dolgozik kézbesítőként a Pécs 1. sz. postahivatalban. Munkáját — feleltései szerint — becsülettel, kitűnően végzi. Így azután szinte természetesnek tűnt, hogy a legutolsó szakszervezeti választáskor a kézbesítő osztály hat szakszervezeti bizalmi egyikének ismét őt választották. Pedig a csoport sajátossága miatt nem könnyű a bizalmi munkája. Tizenkilencen vannak, belterületi kézbesítők, motoros és kerékpár táviratkezelők. Egyszerre össze-

hozni őket szinte képtelenség. Azt a módszert választotta, hogy mindegyikkel külön-külön tárgyal. Néha így azután előfordul, hogy egynek kétszer, másnak egyszer sem mond el valamit. Konfliktus azonban e miatt még nem volt, hallják az embereket, hogy valami van és jönnek máris hozzá, amikor elindul kézbesíteni, amikor visszajön, amikor csak látják őt.

Hogy miért szereti a szakszervezeti munkát? — Mert valami különösen jó érzés a bizalom, amely a csoport ré-

BIZALMIÁK

széről feléje megnyilvánul. Különösen jólesik, hogy már nemcsak szakmai, hanem néha családi problémával is hozzá fordulnak.

Hogy milyen feladatokat lát el mint bizalmi? Természetesen nemcsak a tagsági bélyegek díjának beszedésével foglalkozik. Összegyűjtötte a csoport beutalóigényeit és közreműködött a beutalók szétosztásában is.

Véleményt nyilvánított csoportjára vonatkozóan a bér és egyéb jutalmak, ösztönzők el-

osztásánál. A segélykérelmek elbírálásánál javaslatának figyelembevételével dönt az SZB.

Persze nem minden megy mindig úgy, ahogy mennie kellene, és ez nem is az ő hibája. Előfordult olyan eset — nem is olyan régen —, hogy nem kérték ki a véleményét kitüntetés javaslat megtétele előtt a csoportjában dolgozóra vonatkozóan. Igaz, hogy egyetértett a javaslattal és örül is neki, de jobban esett volna, ha ezt a javaslat megtétele előtt is mondhatja.

Jó pibenést, jó munkát...

Hernádi Feri bácsi, a Posta Járműtelep 2-es garázsának bizalmi nyugdíjba készül. 1939-ben kezdte a postaállomáson. Lovakat hajtott. 22 évvel ezelőtt, túl a negyvenedik évén szerzett jogosítványt. Azóta gépkocsivezető. Nyugtalan, szókimondó ember, akit mindig foglalkoztattak a közösség gondjai. A felszabadulás előtt a Postás Dolgozók Egyesületében tevékenykedett. 1945 óta tagja a szakszervezetnek, több mint másfél évtizede bizalmi. Pozitívumokról, eredményekről nem szívesen beszél. A gondokat meséli olyan intenzitással, mintha most kezdené ezt a munkát.

— A 70-es hivatalba járunk csomagot hordani a kollégákkal. A kézbesítésért csak 600 forintot számolnak el. Igazságtalannak érezzük. Legalább a fizetésünk felét meg kéne kapnunk. Javítani kéne a rakodási körülményeken.

Lapunk megjelenésekor *Hernádi bácsi* már nyugdíj előtti szabadságát tölti. Mégsem búcsúzik. Úgy hallotta, nyugdíjas összekötőnek választják a szakik. Nem hagyja tehát abba a szakszervezeti munkát sem, mint ahogy van dolgozni szeretne, a lehetőség szerint a garázsban. 63 esztendő fejével olyan lelkesedéssel, hogy a fiatalok megirigyelhetnék.

Kilométerekre egymástól

Messze, kint a mezőkön találkoztam *Binder Lászlóval*, a Vas megyei Távközlési Üzem egyik körzetmesterségében dolgozik. 28 évvel ezelőtt kezdett a Postán, régen vonalfelügyelő volt, s a körzetmesterségek megalakítása óta ugyanúgy csakányozik, fűrészel, fát vág a fejszével — tehát jó részt segédmunkát végez — mint a többiek. A körzetmesterségi munkák közül legkönyebben zavareltérítési teendőket osztják egymás között, mert hisz szocialista brigádban dolgoznak, a munkát is igazságosan kell tehát elosztani. *Binder László* 25 éve bizalmi ezeknek a „nehéz fizikál munkát végző, télen-nyáron ázó” fázó embereknek. Mi a különlegesség egy körzetmesterei

szakszervezeti bizalmi munkájában?

„Szanaszét dolgozunk, sokszor kilométerekre egymástól. Itt előtérben van az érdekvédelem, egyik problémánk például az újonnan idekerülő fiatalok ügyének intézése. Benti hálózatszerelési munkákra lettek fölvetve, s ide kerültek kavicsoz, nehéz földet csákányozni. Hamar kiborulnak, gépesíteni kellene már a mi munkánkat is. De a fiatalokat más képp is segítik, az idén például betanítottuk erre a munkára a nemrég érkezőket, és egy fiatalember gépipari technikumba is jár, elvégezzük helyette is heti két alkalommal a munkát. Értünk el eredményeket, így például örülünk annak, hogy az ellátási díj (20

évvél ezelőtt még a 15 forintért harcoltunk) ma már 650 forint! Mennyi harc volt a védőruháért, az esőköpenyért, a gumicsizmáért! Régen egy évre kaptuk, most már 6 hónapra. Harcolunk még mindig azért, hogy jobban meglegyenek fizetve ezek az emberek itt a szabad ég alatt. A bizal-

miság? Emellett a végtelenségig kitartottam, szeretek az emberekkel lenni, beszélgetni, intézni ügyes-bajos gondjait.”

Közben odajött a körzetmester, aki ugyanúgy megfogja a munka jobbik végét, ha kell. Azt mondta: „Idáig Laciban még soha nem csalódtunk!”

Ha tehetném, rá szavaznék...

„Nehéz-e a bizalmi munkája, vagy könnyű? Azt hiszem, nincsen vagy. Nehéz is, könnyű is. Nehéz, mert az emberi természet különböző. Ezért aztán nem is lehet egyszerre mindenkinek a kedvére lenni. Előfordulhat sértődés, amit le kell szerezni. Meg kell értetni a munkatárssal, hogy miért kellett úgy történnie a dolgoknak, ahogyan történtek. El kell fogadtatni intézkedéseket, melyek az első pillanatban értelmetlennek, sérelmesnek tűnnek. Ez bizony sokszor nehéz. Könnyűnek azért érzem mindent, mert öröm, amikor valamit sikerül elintézni, s látom magam körül az elégedett arcokat. Ez mindenért kárpótolja az embert.”

Mészáros Béláné, a 62-es posta dolgozója, 23 éve tagja a szakszervezetnek, 15 éve bizalmi. Kollégái szeretik, mert minden gondjukkal hozzá fordulhatnak. Ha egy mód van rá, segít. Járja az SZB-t, kopogtat a vezetők ajtaján, s mindenütt szívesen fogadják, mert megismerték munkáját, s tudják: önzetlenül kér mindig valaki

másnak. Azt hiszem, az a nagyfokú optimizmus, amely minden mondatából, egész lényéből árad, szintén közrejátszik abban, hogy mindenki szereti. Boldogan vállalja továbbra is a bizalmi munkát, ha megválasztják — mondta.

Ha tehetném, én is rá szavaznék.

Köztük ez természetes

Kemény kézfogású, nyílt tekintetű, jól megtermett, megfontolt szavú férfi *Krasznai Gyula*, a Ferenc Távközlési Üzem távközlési technikus. 17 dolgozó bizalmi. Ebben a munkakörben még többet követel ez a tisztség, mint egyebet. Csoportjában készülékjavító műszerészek, gépműszerészek, portalánítók dolgoznak. Kőbányán, Kispeszt egy részén végzik az alközpontok karbantartását. Ha a bizalmi valamit sürgősen közölni akar, bizony van dolga a telefonnak. Rendszeresen havonta fizetésnapon találkoznak, ilyenkor beszélnek meg gondjaikat. Ha kell, rendkívüli értekezletet hívnak össze.

Krasznai Gyula néhány héttel ezelőtt ünnepelte 25 éves postás jubileumát. Negyed szá-

zada mint táviratmunkás kezdte. 1957-ben, esti tagozaton már be is fejezte a Puskás Tivadar technikumot. A kollektíva segítette, ahol tudott. Talán ez is magyarázza, miért annyira fogékony mások gondjai iránt. Szeret segíteni. Büszke arra, hogy bizalmi csoportjában és brigádjában, a több-szörösen kitüntetett *Jedlik Anyos* szocialista brigádban szívesen tanulnak a szaktársak, mert a többiek minden segítséget megadnak. Köztük ez egészen természetes. A Posta több vezetőbeosztású mérnöke került már ki ebből a kis kollektívából. Hosszan lehetne sorolni példamutató életük eseményeit, amelyben nagy része van bizalmiuknak, mert életeleme, hogy másokon segítsen.

Munkabrigád az Anyaghivatalnál

„Csúsztasd meg! Billentsd tovább! Most egy kicsit előre! Állj!” Az izmok ritmusa mozognak. A kábeltekercs oldalán — amit emberi erő gurít —, kis cédula jelzi a súlyt: 3568 kiló. S ennek a súlynak alig 200 kiló feszül neki.

— Valósággal ki kell csalnunk a vagonból — mondják a „Készletlét” brigád tagjai. *Vágó Ferenc* brigádvezetővel és *Nagy Lajos* brigádtaggal a telepet járjuk. Csak úgy rugóznak a nagy szamók. Igaz, hogy van két darunk, meg két targoncánk, de azok csak 3 tonnát bírnak el. Amióta pedig importárunk is érkeznek, ezek a gépek nem használhatók. Az árukat csak kézzel tudjuk kirakni a vagonból.

— S ez még mind semmi — legyint *Nagy Lajos*. — Gyakran 120 tonna teherrel megrakott vagon is kézzel kell tolnunk a kirakodó helyre meg vissza.

A brigádvezető kis irodájában papírok között válogatunk. — Ez év januárjában a nyolc tagú brigádnak munkaidő után 1411 készletlét és 231 túlórát volt. Minden vasárnapot benn töltöttünk az Anyaghivatal Központi Sztartárában.

— Mit jelent a brigád neve? — érdeklődöm a brigádvezetőtől.

— Olyan csoportra volt szükség, amelyre munkaidőn túl is bármikor — tehát vasárnap és ünnepnap is — számíthatunk.

— S mit szólnak az asszonyok, a család, hogy soha sincs szabad idejük?

— Hát bizony pörölnék is gyakran. Ki-ki temperamentuma szerint. De hát az asszony-nép már csak ilyen — legyintenek.

— Igaz, hogy képtelen vagyok eljutni a rokonaimhoz — mondja a brigádvezető —, így hát eljövnek ők, s a plusz pénzéből pedig futja a vendégeskedés fedezetére...

— Mennyi az a plusz?

— Általában 1200–1500 forint között...

— Erdemes ezért ilyen sok időt és energiát igénylő munkát vállalniuk?

— Nem pénzért csináljuk — von vállát *Nagy Lajos*. Ezt valóban nem lehet megfizetni. Inkább öntudatból vállaljuk. Mert ez a brigád válogatott emberekből áll — erős, munkaszerető emberekből.

— Miért nem alakultak szocialista brigáddá?

— Mert mi elsősorban munkaidő után számítunk brigádnak. Különben is mindenki dolgozik valamelyik brigádban.

— Ez idáig nem volt brigádfelajánlásunk. A kongresszus tiszteletére készítettük el az elsőt. Mindezeket kívül szabad szombati ügyeletet is tartunk. Mert ha nem szánjuk el magunkat, hogy ezt is elvállaljuk, nem tudták volna bevezetni a szabad szombatot. Egyszóval, afféle mindenek vagunk. Előfordul, hogy néha éjjel kettőtől is dolgozunk és másnap mégis talpra kell állnunk. Ilyenkor az is meg-esik, hogy valakinek benn kell aludnia, mert mire végzünk a rakodással, már nincs mivel hazamennnie!

A tavalyi évük nagyon nehéz volt. Sok volt az import áru. De a legbüszkébbek arra, hogy öt év óta egyetlen baleset sem történt. Jól, összeszokottan dolgoznak.

Vass Éva

Amikor telt ház van a Távközlési Tudakozóban, 54-en ülnek az üvegfallal elválasztott bokszokban, a kezelőhelyeken. Most, amikor *Ujjalusi Józsefné*, az osztály vezetője körülkalauzol, jó néhány üres széket látok. Ezt mutatja az ellenőrző pult is, ahol zöld, piros, sárga jelzések adnak utat a bázisokhoz az ellenőrnök. Sok helyütt van asztalra téve a kagyló, s a kezelő keres, lapoz a vaskos könyvekben, ha a kérdéses dolgot nem találja, visszakerdező, s újra a lapok közé temetkezik, ahol nehezíti a munkát, hogy sok a tintás javítás, a változások bejegyzése. (Évente 50 ezer változás van.)

Benyitunk a pihenő szobába is: két fotel, kanapé, hűtőszekrény, főzőlap (teamelegítésre) áll a dolgozók rendelkezésére. Ám nem a berendezés a feltűnő, hanem a különleges „tapéta”. A falat olyan sűrűn borítja a megszámlálhatatlan brigádoklevél, hogy szinte ki sem látszik mögülik.

A brigádmozgalom itt nagyműlt és igen eredményes. Erről már *Török Mihály* hivatalvezető szobájában beszélgettünk, ahova meghívtunk egy régi brigádvezetőt is. *Janicás Antalné*. Azért éppen őt, mert brigádja már 11 éves és — *Török elvtárs* mondja — tavaly a legkevesebb hibaponttal dolgoztak, elnyerték az ezüst fokozatot. Az idén is ezt a célt tűzték maguk elé.

A tudakozó minden dolgozója minden szolgáltatást ellát, három műszakban. Általában melyik munkát végzik legszívesebben?

— Nem lehet általánosítani. Van aki a különlegest szereti, van aki az ébresztést... Az inkább általánosítható, hogy az egyénit senki sem szereti, mert ott öt könyvből kell dolgozni, de az is előfordul — hogyha a változás még nincs

átvezetve — a fiókokban kell keresgélteni (30 fiók van).

Török elvtárs íróasztalából elővesz egy 18-szor 29 centiméteres filmet, s mondja, hogy ez a jövő. Vagyis: a mikrofilmes kezelési rendszer. A 60 kiló nyomó kezelési könyvek helyébe a pille könnyű film lép (135 telefonoldal van rajta!), ezt a kezelő behelyezi egy leolvasó gépbe, s máris adja a kérdésre a választ. Az ehhez szükséges alumíniumlemezre tűzdelt „planéta”-rendszer már készülében van, már „csak”

szép külalakú könyvet készítenek, melyhez elismerésre méltó kutatómunkát végeztek. A két volt Egyetértés-beli vitte magával a Petőfibé azt a szellemet, amit ők már kialakítottak és megszoktak.

„Három évtized a szocializmus építésében” címmel a Szakszervezetek Elnöksége országos vetélkedőt indított. *Hogyan készülnek erre a Távközlési Tudakozó brigádjai?*

Kicsit korai a kérdés, ugyanis a napokban érkezett meg a felhívás. Azt azonban már el-

összetételből adódik. Az első és a második fordulón minden brigádjuk az első tíz között szokott végezni, a harmadik — sport — forduló a kevésbé sikeres. A tavalyi példát meséli el *Janicásné*:

— Hűvösvölgyben, a Rádió kocogpályáján kellett teljesíteni az előírtakat. Alig, hogy elkezdődött a verseny, jött egy nagy felhőszakadás, azt se tudtuk, merre szaladjunk. A férfiak — egy-két féldecit után nyugodtan folytatták a versenyt, de mi, csuromvizess ruhában feladtuk. Az első két forduló jó helyezése miatt azonban így is 500–500 forint jutalmat kaptak brigádunk tagjai.

Van-e helyzeti előnyük a Tudakozóban dolgozó brigádoknak?

— A mi munkaterületünkön nagyobb követelmény az általános műveltség, mint másutt. Aki jól akar dolgozni, annak figyelemmel kell kísérnie a világot, az ország eseményeit, sokat kell olvasni, hogy a különleges tudakozóban minél kevesebb időt vegyen igénybe a keresgélés. Aki évek óta csinálja, annál az állandó önművelés már természetes. Az új, fiatal dolgozó pedig érzi, hogy csak egy ideig veheti igénybe kollégájának segítségét, azután már nem illik folyton kérdészködni, s ez ösztönzi műveltsége bővítésére. Aki nem tud lépést tartani a követelményekkel, kiesik a sorból, vagyis továbbáll. Ezen a téren tehát abból adódik a helyzeti előnyünk, hogy többet tördünk műveltségünkkel.

Mivel a harminc éves jubileumra meghirdetett vetélkedő csak elméleti, „nincs harmadik forduló”, bizakodva készülnek a Tudakozó brigádjai a területi döntőre. És nemcsak bizakodva, hanem szorgalommal is.

Bánhidi Éva

„Vetélkedő” brigád

40 millió betűt (!) kell kiszedni a kartonokra.

— A brigádok ehhez is segítséget adnak, adategyeztetést vállalnak társadalmi munkában (az Egyetértés vállalkása például 46 óra), hogy minél gyorsabban megteremtődjék az új kezelési rendszer. Ehhez természetesen egy másik alapvető feltétel is szükséges, hogy beköltözhessenek a főposta új épületébe, ahol lesz majd hely az 54 darab leolvasó gép beállítására.

— Tölem — meséli *Janicásné* — két évvel ezelőtt „elcsábítottak” két tőrzstágot a brigádból, hogy új kislányokból alakítsanak egy brigádot. Egyikük — *Horváth Györgyné* — a brigád vezetője lett, másikuk — *Bényei Károlyné* — a helyettese. Azóta a Petőfi brigád (ezt hozták létre) nagyon szép eredményeket ért el, például a Főposta 100 születésnapjára — tavaly — egy tartalmas, vaskos, dokumentumokkal illusztrált, nagyon

határozották, hogy mind a tíz brigád elindítja háromtagú csapatát. A felkészüléshez segítséget kapnak a hivatalvezetőtől, *Török Mihálytól*, aki henteente egyszer háromórás konzultációt tart számukra. A forrásanyagokat — érthetően — nem árulják el, ugyanis fontos dolog, hogy megtalálják-e a legmegfelelőbb irodalmat. Az is a versenyhez tartozik, hogy mindenki maga végezze el ezt a „nyomozómunkát”. *Török elvtárs* nagyjából már elvégezte, mert íróasztalának egy fiókja a vetélkedő forrásanyagával van tele.

A Budapesti Távközlési Igazgatóság minden évben rendez szocialista brigádvetélkedőt. Általános szakmai műveltség és sport, illetve ügyesség tekintetében kell összemérni az erőket. Tavaly megszerezték a győztes hivatal címet, ott díszelte a szekrény tetején az elnyert kupa. Erősegük a műveltségi témakör, „gyengéjük” a sport. Ez a kor-

Mindig újrakezdte...

Köszeg kis határmenti város az Alpok keleti lejtőjén. Talán egy kicsit el is van szigetelve. Erősebbek itt a helyi hagyományok is, mint másutt. Sok a történelmi emlék, nagy az idegenforgalom. Fontos, felelősségteljes munka járul a postásokra is. A községi postahivatal vezetője Mester István.

★

„Igen, harminc éve vagyok hivatalvezető. Nehéz erről beszélni. Változatos harminc év volt, nincs benne két egyforma nap. Így utólag nézve, hasznos idők voltak... Hogy kezdjem:

44 kárcsonyán hazamentem Turkevére. Az a terület hamarabb felszabadult... Kisújszálláson feladtam egy levelet Szegedre, az igazgatóságra, hogy Turkevéren megindítsuk a postaforgalmat. Azt a választ kaptam, hogy későbbre tervezik az indulást. Január-márciusban már olyan jól ment a munka, hogy megbízást kaptam a hivatal vezetésére. Új-

járóit itt a postaházat (a régi postamester elmenekült, sok értékes holmit magával vitt), amit a postások el tudtak dugni, megmenteni a pusztításoktól, azzal kezdtünk. Nehéz volt az első év, az inflációs időszak, de szépen összehoztuk, felépítettük a romokból a hivatalt...

47 elején jött a postamesteri pályázat. Természetesen tartottam, hogy én kapom meg, már régebben, mint alkalmas volt dolgozni Turkevéren. Nem így történt. Ceglédre kerültek oda valakit... Akkor még egy kicsit erős volt a protekció. Szomorúságomban edesapám azzal vigasztalt: Tiszaszentimrén megüresedett a postamesteri hely. Oda mentem, de ott sem neveztek ki. Egy kulák házból voltunk, áldatlan állapotok voltak. Gerő Ernő volt a közlekedési miniszter, írunk neki. Jött az utasítás: postaházat kell venni! Vettünk is és ez nagy szó volt akkoriban, a 3 éves terv elején. Nagy ünnepséget rendeztünk, emléktáblát helyeztünk a falra... Azt hittem ott maradok, berendezkedtünk.

Abban az időben jött ki egy kormányhatározat, amelyben eltörölték a postamesteri címet. Ezt tartottam talán a legemlékezetesebb, legemberibb intézkedésnek életbenem. Embertelen intézkedés volt a postamesteri kiskirályság. Emlékszem rá, én is sok kukoricát morzsoltam a kabai postamesternél, mikor kezdő voltam... Edesapám is postás volt negyven évig. Az volt a divat, hogy a gyerekek folytassák apjuk foglalkozását. (Még az én fiam is elvégezték a Posta-forgalmi Technikumot.)

A gimnázium elvégzése után korongedmenyt kértem, nem kaptam meg, így nem lettem postaaltiszt sem. Elvégeztem a mezőgazdasági szakiskolát, de apám nem engedett a Dunántúlra menni. Még akkor is ragaszkodott hozzá, hogy postás legyek.

Na, de ez után a kitérő után visszatértem a történetemhez. Tiszaszentimrén öt évig maradtam hivatalvezető. Aztán visszahelyeztek Turkevére, vezetőnek. Nem szívesen mentem vissza a rendezetlen hivatalba. Nehéz éveket töltöttem ott, az első termelőszerkezetek, az első termelőszerkezetek idején. 54-re egy korszerű, szép

hivatal lett a türkevei és én megkaptam az újabb vezetői kinevezésemre Köszegre!

Hát ismét előről kezdődött minden, a hivatal korszerűsítése, az ismerkedés, beilleszkedés a város rendjébe. Nehezen fogadtak be az emberek, még a postai alkalmazottak is. Bennem élt a régi „tekintetes postamester úr” szellem. Meg kellett tanulniuk, hogy ne rang szerint nézzék egymást. Nagy volt a szakadék a főpénztáros és a tisztviselő, a tisztviselő és a kezelők között. Nem készültem arra, hogy riportra jönnék hozzám, de most from a postástörténetemet, ezért jutnak eszembe ezek az apró dolgok is...

Jött 1956, Köszeg helyzetét az is nehezítette, hogy határ- város. Nehéz volt helytállni, még mindig olyan „jött-ment” embernek tartották. Lassan nyugodtak meg a kedélyek, de látták, hogy kitartóan dolgozunk, nincs fennakadás a postai forgalomban és megbízottak voltak velünk a községiek. A legnagyobb elismerést azzal kaptam, hogy ebben a kritikus időszakban ötös minősítéstű lett a hivatal. Egyébként az elmúlt 20 évben soha nem kaptunk négyesnél rosszabb minősítést. Nagyobb dicséret az nekem, mint a vezérigazgatói elismerés, vagy a Kiváló dolgozó jelvény. Örültem ennek, de még jobban annak, hogy csaknem minden évben Élvezem és tavaly a Szocialista Munka Hivatala címet is megkaptuk.

Ma már máshogy lépek ki az utcára, mint 20 évvel ezelőtt. Kedvesek az emberek, megszólítanak, mintha megváltoztak volna... Lehet, hogy én változtam? Nagyon megszerettem Köszegét. Szabad időmben kutatom a történetét, Köszeg mindig szerepelt a postatörténetben, de az utolsó 100 évről nincsenek adatok... Azt akarom most kiegészíteni. Például 1783–1819-ig itt volt a postaprefektúra, vagy 1787-ben a konstantinápolyi futár utvonala esett Köszeg...

Amíg a posta történetének századait kutatom, néha eszembe jut a magam harminc évének története. Szeretném tudni, hogy élnek-e ma azok, akik velem együtt 30 éve lettek hivatalvezetők...

— Szl —

Mit hozott, postás bácsi?

Szombat reggel van. Még álmoság párálik a város háztetői fölött. Ilyen ködös, zúzi, rás időben nehezebben kezdődik a nap is, bár odalent az utcán a buszok már hajnal óta morzsolják a kilométereket. Az emberek otthon, reggeli után vagy a munkahelyükön már megitták az első méregerős kávéjukat, elszívták első cigarettájukat. A gondolatok között még felmerlenek a Reggeli krónika hangoszlányai, a buszon, villamoson sebtében átböngészett reggeli újságok hírei.

Korunkban, amikor a hírközlés gyorsasága és mennyisége iszonyatosan megnőtt, miért ez a várokozás? A levélvárás izgalma évszázadok óta nem változott. A feltépett borítékából kihulló, fehér lapra írt sorok sokszor sorsunk fordulását hozzák.

Azt már biztosan csak kevesen tudják, hogy Miskolcon például kilencvenkét postás kézbesít havonta közülbelül négyszáznyolcvanezer küldeményt. Ötszáznyolcvennégy kilométer az az út, amit naponta végiggyalogolnak. És ki gondolná, hogy egy levelekkel megrakott postástáska átlagosan kilenc kilométert jár meg. Azért büszkék a súlyára. Azt is megtudtam a Postaigazgatóságon, hogy ez a pálya — mert annak tekinthető — az utóbbi időben elvesztette vonzerejét. A fiatalok nem túl szívesen választják ezt a munkát. Az utánpótlás általában a táviratkihordókból tevődik össze. Így aztán a nyugdíj előtt álló postások munkájára is nagy szükség van, még Tóth Pál, Bosnyák Sándor, Wittlinger István bácsi a belvárost, Pázmándi Albert pedig Diósgyőr szűk utcáit járják. Ki tudja, hány ezer kilométer lehet máris cipőjükben. Hány ezer embert örvendeztetett meg? Hányan köszöntöttek rájuk a harminc-negyven év alatt: „Jó napot kívánok! Mit hozott, kedves postás bácsi?”

(Varga)

Több mint 300-an vettek részt a Budapest—vidéki Postaigazgatóság aktívaülésén, március elején. Most a hagyománytól eltérően nem az igazgató — Szathmári Géza — beszámolóját elemezzük, amelyben hű képet adott az elmúlt év eredményeiről, a gondokról és az ideai tervekről. Inkább azokról a gondolatokról, gondokról írunk, amelyeket a tanácskozáson felszólalók vetettek fel.

Csicsai Antal például több lényeges témában is kereste a megoldást. Elmondta, hogy Komárom megyében csak nehezen tudják felvenni a versenyt az ipari vállalatokkal, mert például a Komáromi járásban alacsony az átlagkereset, ezért küszködnek állandóan létszámproblémával. Beszél arról a gondról is, amit a még mindig rossz gépjárműellátottság okoz a megyében. Felvetette a még mindig meglevő, kedvezőtlen munkahelyi és egészségügyi nehézségeket is. A Vezérigazgatóság támogatását kérte a tatabányai műszaki épületek állapotának javításához, mert mint mondta: „3–4 éve már nincs lehetőség több állomás bekapcsolására Tatabányán.”

A képközlő látható Sándor Istvánné, a Göd 2. postahivatal vezetője, rögtön a lényegre kezdte a hozzászólását: „A Budapest—vidéki Postaigazgatóság már évek óta ígérgeti, hogy a felsőgödi postahivatalt átalakítja és a vizet bevezeteti, hogy az ott dolgozó 13 ember legalább tisztálkodni tudjon. Az ígérethez semmi nem valósult meg.” Ismét kérte az igazgatóságot a sürgős intézkedésre.

Pomozsi Miklós, a Váci JSZT titkára elmondta, hogy az utóbbi időben nagymértékben javultak a járásban a munkakörülmények, de ez még min-

dig kevés. A legnehezebb körülmények között dolgoznak — Budapest elszívó hatása miatt — a főt, a dunakeszi, a váci és a gödi hivatalok dolgozói. A nagy fluktuációra jellemző, hogy az elmúlt évben csak a váci 1. hivataltól 46 dolgozó vált meg. Azt az érdekes javaslatot tette, a postautánpótlás biztosítása érdekében, hogy közvetlenül a 8 általános elvégzése után lehessen felvenni gyakornokokat a tiszt és a kezelő munkakörökbe. Sürgette még a már múlt évben megígért kézbesítőkészlet leszállítását is.

Debreceni nagyaktíva

Közel százan gyűltek össze Debrecenben a Postaigazgatóság tanácstermében, hogy nagyaktíva ülés keretében vitassák meg a Postaigazgatóság 1974. évi gazdálkodását és az ideai feladatokat.

Az értekezleten részt vettek a postahivatalok, üzemek vezetői, párt- és tömegszervezetek vezető tisztviselői, valamint Besenyei Miklós elvtárs a Postások Szakszervezete főtitkára, dr. Palotás Magda elvtársnő, a posta-vezérigazgatóság helyettese, Szolek András elvtárs az MSZMP Debreceni Városi Pártbizottság osztályvezetője.

Harangozó István, a Területi Szakszervezeti Tanács titkára, megnyitotta a tanácskozást. Szilágyi Gábor elvtárs, a Postaigazgatóság vezetője ismertette az 1974. évi gazdálkodás eredményeit.

Az elmúlt évben az igazgatóság egész területén jelentősen fejlődött a párt elvi, politikai, irányító tevékenysége, igen hatékonyan bizonyult a szakszervezet termelési segítő, nevelő és érdekvédelmi munkája is.

Tovább fejlődött a területen az üzemi demokrácia, mely elsősorban a termelési tanácskozásokon, munkaértekezleteken és egyéb hivatali fórumokon érezte hatását, érvényesülését. A postaforgalmi szolgálat területén fő feladatokat szerezte a szolgáltatások színvonalának tartása, javítása, a közönségszolgálati célkitűzések magasabb szinten történő megvalósítása, a várakozási idők csökkentése, a célkitűzé-

Fehér József, a Fejér megyei Távközlési Üzem szb-titkára a munkaverseny-mozgalomról beszélt. „Örömmel tölt el miniket, hogy üzemünk, a Fejér megyei Távközlési Üzem El-üzem címet nyert. A múlt évben 553 ezer forint értékben kellett volna hálózatkorszerűsítést végeznünk, ezzel szemben egymillió 107 ezer forint értékű huzal- és oszlopservert ajtítottunk végre. Ezt a szocialista brigádok jó munkája tette lehetővé. Mi kitüntetésre csak olyan brigádot javasoltunk, aki arra érdemes. Függetlenül attól, hogy az igazgatóságnak van vagy nincs pénzügyi lehetősége mindegyikük megjutalmazására. Persze, ha nincs erre pénz, nehéz lesz, fájtó lesz megmagyarázni, hogy a brigád a jó teljesítés után miért nem kap jutalmat.”

Sorolhatnánk még a hozzászólásokban felvetett gondolatokat, kéréseket, a gyűlésen részt vevő Tóth Illés, a vezérigazgató első helyettese, valamint Szathmári Géza igazgató ösztönös választ adtak a dolgozók által felvetett problémákra. Tisztább lett a kép, a tanácskozás segítette az igazgatóság eredményeinek sommázásában, a jövő feladatainak, terveinek felmérésében.

Sz.

Havibéres kisegítő szolgáló volt

34 éve postás, egy munkahelyen. Érdeklődve nézem ezt a fürge, rengeteget szaladgáló, járadhatatlan embert. Nem kis dolog 34 éve ugyanabban az épületben dolgozni, járni naponta. Milyen is volt az életútja eddig?

— 1933-tól 1942-ig szövőmunkásként dolgoztam és viszonylag jól is kerestem. De üzemünket hadiüzemmé, a repülőgépgyár részévé szervezték át. Elhatároztam, hogy hadiüzemben nem dolgozom, és miután apám postás volt, így én is jelentkeztem a postánál. 1942. február 15-én felvettek a Bp. 62-es hivatalba, „mint havibéres kisegítő szolgáló”. Igen, bármilyen csúnyának is tűnik ma ez a szó, havibéres szolgáló lettem. Később haladtam előre „szolgai mivoltomban”. Karrierem: II. osztályú, majd I. osztályú altiszt, később csomagrakodó, „nöttem ki” magam. Megszerettem a postát. 1945. januárjában Lőrincről — ott laktam — gyalog jártam be a hivatalba. Hát bizony, romokban volt a posta. Ekkor nem is postás munkát végeztem, de a postán a meginduló életért tartottuk a romokat. Februárban már működött minden osztályunk, megszerveztük az étellemezést, a mozgópostát vidékre élelemért — emlékszem egy pilantratig elmerengve Virág István, akit eddig csak során keresztül mutattam,

név nélkül. — Mikor Budapest felszabadult, akkor már mint gyakorlott postai romtakarító, helyredőlt, naponta a „Mancin át” járunk a Postavezérigazgatóság helyredőltására, megindítására. 1945-ben beléptem a pártba, és a szakszervezetbe, s ezzel együtt abba a hihetetlen nagy újjáépítési lendületbe, amit a párt adott, s ami az ország-szerte óriási lelkesedéssel, a csodával határos módon gyorsan állított talpra a romokból a gyárakat, a vasutat, a postát.

1946. a falujárások időszakára volt életemben. Sokszor jut eszembe ez az élményekben gazdag időszak. Romantikus volt, nagyon szép, de ami a fő, eredményes, mint ahogy később az idő ezt igazolta.

Ezután a tanulás következett. Volt egy főnököm, akkor haragudtam rá, mert mindig más-más osztályra helyezett dolgozni. Ma már halás vagyok neki ezért, így megismertette velem minden osztály munkáját.

1950 az intenzív tanulás időszaka volt. Segédtszti, bentlakásos pártiskola, SZOT-iskola és még számtalan iskola, tanfolyam következett.

1952 óta vagyok szb-titkár. (Gyorsan számolok magamban, az annyi mint 23 év, majd egy negyed század. Mennyi tapasztalat, ismeret gyűltett össze ennyi idő alatt. Kellene erről is beszélni, de hát az idő

és a terjedelem véges, így erről lemondok most.)

— 1956 nehéz, a megpróbáltatások időszaka, de a 62-es posta dolgozóinak java része — mondja büszkén — józanul gondolkodó volt. 1970: magas kormánykitüntést a Munka Erdemrend bronz fokozatát kaptam.

— Sok a sürgető problémánk — mondja Virág István, a jövővel kapcsolatos kérdésekre. — 50 százalékos a fluktuáció. Ez így nem mehet tovább! Leány szállás kellene és a kismáknak, illetve a gyermekeknek óvodai férőhely. Nincs. Így nem jönnek, illetve elmennek, mert bár jó a fizetés, igaz nagy a felelősség is, de a vidékieknek nem tudunk lakásról gondoskodni. Albérlők háza kellene, ahol 2–3 évig lakhatnak. Megoldás lenne a Rudas László utcai részt meghosszabbítani és oda építeni. A hely megvan, de ez pénz és építési kapacitás kell. Ezt kell a közeljövőben megvalósítanunk.

34 évvel ezelőtti havibéres kisegítő szolgálóként indult Virág István élete a 62-es postán. Ezalatt a történelem kitöröltsé nélkül, a szótárból a szolgát, mint foglalkozást. Am Virág István ma is szolgát. Szolgája a majd 1000 embert. Gondjait, tanulságait, üdülését, boldogságait intőzi becsületen, mindig helytálló, kommunista postás módra.

—Schenkér—

JOGI TANÁCSADÁS

A kollektív szerződés könyve

A Magyar Posta 1971–1975. évekre készült kollektív szerződése 1971. július 1-én lépett életbe. Az elmúlt évek nagyarányú gazdasági-társadalmi fejlődése a munkajogi terén is jogszabályok egész sorának módosulását, illetve új jogszabályok megjelenését tették szükségessé. E körülmények folytán 1974 nyaráig nyolcszor módosult kollektív szerződésünk is, aminek következtében már szinte áttekinthetetlenül vált a szabályrendszer. A munkajoggal foglalkozó szakértők a megmondható, hogy javítás hátán javítás, beragasztás hátán beragasztás csúfította el a kollektív szerződés amúgy is már elrongyolódott képi példányait.

Gondot jelentett az is, hogy nem mindenki vezette át pontosan a változásokat. A közösen forgó példányokat pedig senki sem javította. A munkajogban jártas dolgozókban is nehezebbet jelentett a tényleg több PoE-ban szét-szort joganyag hatályos szövegeinek megismerése. Megnehezült tehát az alkalmazás és ezáltal a törvényesség maradványait érvényesítése.

A fentiekre tekintettel, a Postások Szakszervezete kezdeményezésére posta-vezérigazgatói döntés született a kollektív szerződés hatályos szövegeinek egységes szer-kezetben történő közzétételére. Ez azt jelenti, hogy az évek során bekevertetett változások figyelembevételével egyetlen szövegben foglaltan jelenik meg a kollektív szerződés hatályos szövege; elhagyva az időközben hatályon kívül került részeket, felvéve a kiegészítéseket, módosulásokat.

A kollektív szerződés megkötése során mindazon postai munkajogi tárgyú utasítások a kolle-

tív szerződésbe, illetve mellékleteibe kerültek, amelyekkel tárgykörük fogva a jogszabályok a kollektív szerződésben történő szabályozásra utalnak. (Például: egyenruha-juttatás stb.). Ezeket a szabályzatokon kívül azonban az utasítások egész sora rendelkezik még munkajogi kérdésekben, amelyek hosszú évekkel ezelőtti jelentek meg és kevésbé hozzáférhetők. A postán alkalmazott munkajogi megismerése ezen túl még egyes jogszabályok közzétételét is igénylik. A mindezen igényeket kielégítő nagyon időse-rűvé vált kiadvány az elmúlt év végén jelent meg. A kollektív szerződés hatályos szövegén túl a jogalkalmazás megkönnyítése és a jogismerés minél teljesebb érvényesítése érdekében — a kollektív szerződés valamennyi mellékletét a kollektív szerződés végére hajtva tárgyában kiadott posta-vezérigazgatói utasításokat, a postán alkalmazott berendszerek alapját képező jogszabályokat, valamint a mindennapi gyakorlatban leggyakrabban előforduló legfontosabb egyéb munkajogi tárgyú posta-vezérigazgatói utasításokat tartalmazza.

A kiadvány példányszámát úgy tervezték, hogy a postaszervek és a szakszervezeti szervek részére is elég jusson belőle. A kiadvány jó, azonban, sajnos, néhány sajtóhibát tartalmaz, ami rontja használhatóságát. Az idej módosításokat természetesen nem tartalmazza, de a jogismerés lehetőségét ez már nem rontja lényegesen, hiszen egy — esetleg az év folyamán még bekevertetett változás folytán — a PoE tartalmazni fogja mindazt a változást, ami a kiadványtól eltér.

dr. Pikó Adrienne

Látogatás a Budapesti Postaigazgatóságon

Segíts magadon

Varga Jánosné, a 114-es kímelt VI. osztályú hivatal vezetője ezeltől 5 esztendővel, mikor kinevezték, legyünk őszinték, csöppet sem volt irigylésre méltó helyzetben. A munkaerő okozott elsősorban fejtörést az új vezetőnek és munkatársainak. Kézbesítőállások álltak betöltetlenül, 30 motoros táviratkézből munkáját 1-6 személy igyekezett ellátni. Ilyen körülmények között érthető, hogy a dolgozók 70-80 százaléka állandóan cserélődött. Az egész munkát át kellett szervezni, ha eredményt akartak elérni.

Megkezdtek a saját toborzást. Az egyik munkatárs plakátokat rajzolt, újsághirdetéseket jelentettek meg... Új elképzeléseket valósítottak meg a hírlapszolgálatnál. Bővítették a fiókberlet rendszert, hogy ilyen módon is segítsék a kézbesítők munkáját. Megkezdtek az előreszállítást. Közületek portásai, magánházak tulajdonosai segítenek kérésükre. Tavaly ősszel javaslatot terjesztettek az igazgatóság elé, amelyben kérték, helyezzenek el tartályokat, amelyek végleg rendeznék a jól bevált előreszállítást.

Sokat köszönhet a hivatal vezetője — mint mondotta — a társadalmi szerveknek. A brigádok vállalkozásaira építeni lehet. A kongresszus tiszteletére külön felajánlásokat tettek, amelyekkel maradéktalanul teljesítettek is. November 7-e alkalmából négy brigád már kitüntetés is kapott. S mind ennek együttes eredménye: kézbesítőszoftálok már 10-15 fős tartalékállománnyal rendelkezik. A táviratkihordóknál 90 százalékra emelkedett a létszám.

Az I., II. és XII. kerületben, a hivatal területén csökkent a panaszok száma, pedig a Moszkva téri metró állomás megnyitása bizony alaposan megnövelte a forgalmat.

Tulajdonképpen nem történt semmi különleges, csak annyi, hogy egy hivatal törzsgárdája nem nyugodott bele a mostoha körülményekbe. Bátran kezdeményezett és, amint az eredmények igazolják, sikeresen.

„Jól beszéltél, anyu!”

Ez talán a legjobb kritika, amit Egyed Ernőné, a budai körzet szakszervezeti titkára kapott. Tudni kell ugyanis, hogy férje a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság TSZT-titkára, s így aztán kisfiának, a 11 éves Zsoltinak van alkalma megismerkedni a szakszervezeti munkával. Ez a kedves megjegyzés egy értekezlet után hangzott el, ahová kénytelen volt magával vinni, mert apukának is éppen tanácskozása volt. A mosolyogva elmesélt kis történet után komolyra fordította a szót az 1-es hivatal vezetője, a barátságos, boltíves kis posta pultja mögött, amely egyben hivatali szobája is.

Nagyiténnyől Csillaghegyig terjed a körzet. 36 hivatal tartozik ide. Lehetőség szerint igyekszem mindenütt ott lenni. Ez azt jelenti bizony, ha valahol például reggel 7-kor rendeznek egy termelési tanácskozást, 6-kor már úton kell lennem. A munkánk olyan, hogy csak reggel, vagy este lehet összejöveteleket rendezni. Havonta tartunk értekezletet az szb-titkároknak. Bevezettük a bizalmas levelező információt. Igyekszünk, hogy az információk áramlását meggyorsítsuk. (Beszélgetésünket telefonhíradóval folytatjuk.)

vás szakítja félbe. Elnézést kér, s magyarázón hozzáteszi, hogy naponta legalább hússzor cseng a készülék. Hangjában örömet érzek, hogy hívják, számítnak rá, biznak benne. Irigylésre méltó, jó érzés.)

Mindehhez képzelje el azt az általánosan ismert gondot, amellyel a kishivatalok küzdenek. Kevés a munkaerő. Többesgűk nődolgozó, anya, akik éppen az időbeosztás miatt jöttek ide. Ebből következő, hogy sok a kismamánk is a körzetben. Jelenleg 20-an veszik igénybe a gyermekgondozási igényt. Nem akarok panaszkodni. Az elmúlt év tavasza óta a gondok ellenére minden második szombatunk szabad. Cserélünk, helyettesítünk, segítünk egymáson, ahol lehet. A bérintézkedések helyes alkalmazása, a munkakörülmények állandó javítása, minden bizonnyal meg fogja hozni itt is, a mi területünkön az eredményeket.

Azonos gondok, amelyekkel másutt is találkozunk. Csak az ember más, aki hisz abban, hogy képes változtatni a körülményeken, s éppen ezért előbb-utóbb túl is jut minden akadályon.

Különleges helyzetben

A Budapesti Postaigazgatóság eredményeiről, gondjairól Deicz Gábor igazgatóval beszélgettünk.

Különleges helyzetben vagyunk. Nemcsak a saját területünk ellátása feladatunk, de bizonyos vonatkozásban a mi munkánk befolyásolja a társigazgatóságok tevékenységét is. Igazgatóságunk üzemelteti a mozgósítást, bonyolítja az országból kimenő és bejövő postaforgalmat. Ha nálunk egy kis csúszás van, az már másutt is jelentkezik. Dolgozónk munkáját nehezíti az a tény is, hogy — kivéve a peremkerületeket — „idegen közegekben” dolgoznak. A hivatalokat általában

a nagy átmenőforgalom jellemzi. A hazai és külföldi turisták, a vidékről bejáró dolgozók igényeit is ki kell elégíteni. Nagyon nehéz a sűrűdési felület. Ennek ellenére jó munkát tudott végezni az elmúlt évben ez a 8500 főnyi kollektíva.

Nézünk néhány jellemző adatot. Ami talán a legörömteljesebb, hogy csökkent a panaszok száma. A táviratkézből területen például 30 százalékkal. Ezt annak köszönhetjük, hogy 100 forinttal emeltük az alapbérüket és olyan anyagi ösztönzést vezettünk be, amely a hibátlanul végzett munka esetén 3-400 forint többletet jelent a dolgozónak. Segítették a kongresszus tiszteletére tett felajánlások is. Úgy gondolom, ezek a tények magyarázzák, hogy javult a munkaerőhelyzet, többen jöttek, mint ahányan elmentek. Az irányítószámok pontosabb használata nyomán a besegítő szakképzett dolgozók is teljes értékű munkát tudtak végezni. A kisgépek gyorsították a kezelést. Erre a célra 2,7 millió forintot fordítottunk. Egyéb minőségjavító intézkedésekre 8 millió forintot használtunk fel.

Az idei év első jelentős eseménye volt, hogy átadtuk az úpalotai lakótelepen másfél milliós költséggel épült 9 személyes hivatalt, amely 45 ezer lakó ellátását biztosítja. Ha általánosságban felelünk a jövőre vonatkozóan feltett kérdésre, annyit mondanék: meg kívánjuk szilárdítani az elmúlt év eredményeit. Úgy érzem, azonban néhány kiemelkedő munkáról külön is kell szólnom. Először a 70-es és 78-as hivatalokban az 1976-ra tervezett gépesítést. Ezek a helyeken a szovjet posta segítségével csomagfeldolgozó gépszerkezeteket helyeztünk majd üzembe. A 72-es hivatalban építkezni kezdünk, hogy megteremtjük a levélfeldolgozás automatizálásának lehetőségét. A nagy feladatok mellett változatlan ütemben folytatjuk a hivatalok korszerűsítését. Sok mindenről lehetne még beszélni, de azt hiszem, e néhány adat érzékelteti a munkát, amelyet végzünk.

Szeretnénk, ha a fejlesztésünk minden területén szinkronban történe fővárosunk fejlődésével.

Egyenrangú partner

Abban a tényben, hogy az igazgatóság vezetője pozitívumokról beszélhetett, jelentős szerepe van a szakszervezet jó munkájának. Ezen a heterogén, komplikált munkaterületen — különösen mióta a gazdasági vezetés önállóvá vált — olyan partnerre volt szükség, amely mindenben támogatni képes a munkát és ugyanakkor társadalmi kontrollt is jelent. Az 1967-ben megalakult tszt megfelel ezeknek a követelményeknek.

Kovács József a titkár — aki szakszervezetünk elnökségének és a SZOT-nak is tagja — igyekezett, hogy a 8 esztendő alatt összes tapasztalatát átadja, s úgy tűnik, ez sikerült is. Az igazgatóság területén olyan demokratizmus valósult meg, amelyben mindenkor a kollektív akarat érvényesül. Vezetők és besegítő dolgozók valamennyien tisztában vannak ezzel. (Magam is találkoztam például olyan kézbesítővel, aki elégedetlen volt bizonyos intézkedéssel. Pillanatnyi tévovás nélkül kereste fel a tszt-t, mert meg volt győződve arról, hogy ügyét elintézi.)

A klasszikus érdekvédelmi feladatok mellett tevékeny részese a szakszervezet a gazdasági munkának. Egyenrangú társ jogait vívta ki magának a tanács, amelynek kritikájára, támogatására számítani lehet. 26 szakszervezeti bizottságot irányítanak. Mindig nagy gondot fordítottak arra, hogy a napirendi feladatok sohasse legyenek mondvaszínáltak, kapcsolódjanak az igazgatóság konkrét tevékenységéhez.

Az utóbbi idők egyik legjelentősebb „fegyverténye”, hogy a forgalomban, a tszt kezdeményezésére rendezték az elmaradt béréket. Az új fizetések ugyan javítottak a munkakörülmények helyzetén, de ugyanakkor bizonyos bérfejtés is keletkezett, amelyet el kellett simítani. Meg kellett érteni a régi dolgozókkal, hogy végső sorban az ő munkájuk is könnyebbé válik a fiatalok belépésével.

Nagy gondot fordítottak a munkakörülmények javítására. A szociális, kulturális, sport és segélyezés céljára fordított összeget az „R” alap terhére növelték és lebontva, az szb önálló hatáskörébe utalták. Zánkán, az igazgatóság üdülőjében 5 darab 3-5 személyes összkomfortos faházat építettek, hogy a családok üdültetését segítsék. Bevezették az elmúlt évtől, hogy az olyan 3 vagy több gyer-

mekes családok, ahol az egy főre eső jövedelem nem éri el az 1200 forintot, ingyen üdüljenek. Ahol 1200 fölött van a kereset, ott csak a gyerekek nyaralása a térítésmentes. Ikarus 250-es buszt vásároltak, dolgozók járlak az országot, külfölddel ismerkednek. Cím-szavakban fogalmazva is, oldalakat lehetne írni tevékenységükről. Jövő terveik közös jellemzője: minden eszközzel javítani a szakszervezeti munka színvonalát.

Mint az országban mindenütt, itt is választásokra készülnek. Szeretnék, ha javulna a nők és fiatalok aránya a választott testületekben.

Kovács József a tszt titkára 34 éve postás, 20 esztendeje függetlenített funkcionárius. Az elmúlt 8 évet az igazgatóságon töltötte. Élete legnehezebb, de egyben legeredményesebb részének tartja ezt az időszakot. Munkáját ismerve tegyük rögtön hozzá: teljes joggal!

Újévtől Szilveszterig

A budapesti 62-es postahivatal létszám szerint rangsoroljuk, a 3. helyen áll a négy „mammut” hivatal között. 756 állandó dolgozója, és 223 hírlapkézből álló jelenlegi állomány. Több mint 50 százalék nődolgozó. Félvételről a kézbesítésig minden postai munka megtalálható a 6. osztályon. Itt intézik az V., VI., és XIII. kerület egyesített kézbesítését, hírlapkézből és itt dolgozzák fel egész Budapest levelezését. Naponta 550 ezer küldemény megy át az irányító osztályon. Havonta átlag 170 millió forintot vesznek fel. Ezek a számok nem tartalmaznak az év végi csúcsgalamban adatait. Az év 365 napján megállás nélkül folyik a munka. Ez természetesen olyan időbeosztást követel a dolgozóktól, amelynek könnyen kapnak kedvezőbbit. Érthető tehát, ha elég jelentős — csaknem 50 százalék — a munkaerő váltakozása.

Az eredmények mellett főleg arról beszélgettünk Bondár Mihály hivatalvezető-helyettes és Virág Istvánnal, a szakszervezeti bizottság titkárával, akik mindketten több mint 3 évtizede dolgoznak itt a 62-es postán. Tapasztalataik birtokában nemcsak a tényeket regisztrálják, de célszerűnek tűnő javaslatok is vannak.

Véleményük szerint sokat segítene, ha a hivatal vasárnapi nyitvatartását szűkös befizetésre, távirat és távbeszélő szolgálatra korlátoznák. Ha meg tudnák valósítani egy óvoda, bölcsőde létesítését. Egy korszerű szállás is sokat segítené. Az épületben van néhány MÁV-lakás, esetleg ezek helyén, vagy ráépítéssel mindent meg lehetne oldani.

A nehézségek ellenére sem csüggednek, együtt igyekeznek a szakszervezeti aktívák és a gazdasági vezetők, hogy megoldásokat találjanak. 49 szocialista brigád csaknem 400 dolgozójának segítségével végzik teendőiket. Energikusan, öntevékenyen, minden meglevő lehetőséget felhasználva, hogy munkájukat még eredményesebbé válják.

Kollektív vezetés

A pesterzsébeti 1. sz. hivatal 1972 óta, mióta a hivatal vezetőjét baleset érte, Horváth Tibor vezeti, aki 1949 óta postás, s 1960 óta már ennek a kollektívának helyettes vezetője volt. Helyettese, Lőrinc Lászlóné ugyancsak 1949-ben kezdte a postás munkát Galgácsán, s itt Pesterzsébeten 1958 óta dolgozik. Ő a párt-szervezet titkára is. Tóth Áron kézbesítő 35 éve postás, 1947 óta szakszervezeti bizalmi, 1964 óta az szb titkára. A hivatal létszáma 82, 2 nyugdíjas rendszeresen besegít, 50-60 hírlapkézből és 20 hírlap-árus egészíti ki az állományt.

Kicsit talán hosszúnak tűnik a részletes bemutatás, de érzékelteni kívántam, hogy régi, jól dolgozó vállán nyugszik a hivatal gondja, baja. Mindezt Pesterzsébeten tudtam meg, ahová azért vitt a kíváncsiság, mert a hivatal egyik kézbesítője panasszal fordult a TSZT-hez. Sérelmezte, hogy nem kapott mindeddig állandó járatot. Először Horváth Tibor és Tóth Áron mondta el, miről van szó, majd véleményt kértem a párttitkárnőtől, Lőrinc Lászlónétól, és Grác Józseftől, a kézbesítő osztály vezetőjétől, aki a pártalapszervezet vezetőségének is tagja. A megbeszélésbe természetesen bevontuk a panasztevőt is, aki 3 éve postás. Kiderült, igaz ugyan, hogy előzően elhangzott ígéret ellenére nem kapott állandó járatot, de nem azért, mintha valamiféle kivételezés történt volna. Az ok annyi, hogy munkája nem volt kifogástalan és voltak is „előtte a sorban”. Ezt a tényt tudomására hozták, ő azonban rosszindulatot tételezett fel. Ottjárt-

Tóth Áron kézbesítés közben

tamkor sokszemközt megismételte a hivatal vezetője, hogy amennyiben rendesen fog dolgozni — s ezt hangsúlyozta —, a következő nyugdíjazás után megkapja az állandó járatot.

Nyílt, egyenes beszéd volt. Tetszett az a hangneme is, amelyet a szakszervezet, a párt titkára és a hivatal megbízott vezetője egymás közt használt. Érződött, hogy itt minden közös megbeszélés alapján történik. Egyszer fordult elő, hogy a megbeszélés ellenére a vezető másképpen intézkedett. Tóth Áron meg is mondta: ezt rossznak tartja. A nyugalom, a tárgyilagos szavak, ahogyan mindenről beszéltek, nyilvánvalóan érzékeltette: itt valóban kollektív a vezetés, ahol minden lényeges intézkedés közös elhatározás alapján születik.

Mondatokban az Igazgatóságról

- Az igazgatóság létszáma 8500.
- A dolgozók 49 százaléka nő, 30 százaléka fiatal.
- Itt működnek a posta legnagyobb üzemei, melyekben gyorsíró, 3 műszakban végzik a munkát.
- A 70-es hivatal az egyetlen az országban, amely vámköteles küldemények kezelésével foglalkozik.
- Az országok közötti postaforgalmat a Budapesti Igazgatóság bonyolítja.
- A postaforgalom közép- és hosszútávú célkitűzései döntő részben itt összpontosulnak. Az előirányzott forintösszeg: 1,2 milliárd.

Versenyvállalás

1974. szeptember 10-én a Posta Központi Javító Üzem szocialista szerződést írt alá a Miskolci Postaigazgatósággal, hogy a pártunk XI. kongresszusa tiszteletére hirdett munkaverseny keretében 1 darab PAM 400-as központot tervben felül elkészít.

Az új mellékközpont Miskolcon, az Ávas oldalán épülő új lakótelepen széles körű társadalmi összefogással április 4-én kerül átadásra. A központot az üzem „Crossbár” szocialista brigádja határidőre, február 28-ra elkészítette, s így a kongresszus tiszteletére tett munkavállalását teljesítette.

Kiss Gábor

Autók és Michelangelo

1975-ben ünnepli fennállását 75. évfordulóját a Magyar Autóklub. Ebből az alkalomból bocsát ki a Magyar Posta egy újabb, 7 címletből (40, 60, 80 fillér, 1, 1,20, 5 és 6 forint) álló, a század első másfél évtizedének néhány érdekes régi autóját bemutató bélyegsorozatot.

A sorozat több színű offszetnyomással készült, a Pénzjegynyomdában, tervezője Kékes László grafikusművész.

A 40 filléres bélyegen a Pierce Arrow Co-gyá 1915-ös típusú gépkocsija, a 60 filléres bélyegen a Sift of Coventry gyár 1911-es típusú gépkocsija, a 80 filléres bélyegen a magyar tervezésű Ford 1908-as típusú kocsi látható.

Az 1 forintos bélyeg a Daimler Motoren Gesellschaft 1901-es típusú kocsiját ábrázolja, amelyet a magyar származású társulatjados lányáról neveztek el Mercedesnek. Az 1,20 forintos bélyeg a francia Panhard Levassor 1912-es típusú gépkocsiját ábrázolja, az 5 forintos bélyegen a magyar tervezésű és gyártású Csonka féle gépkocsi látható, amely annak idején a Postavezérigazgatóság részére készült, és a 6 forintos bélyeg a Magyar Autóklub emblémáját ábrázolja.

A bélyegsorozat 483 000 fogazott és 6000 fogazatlan példányban készült, egyes értékeit 1976. december 31-ig árusítják a postahivatalok.

1975. II. negyedévében előzetes tervek szerint a következő bélyegkibocsátások várhatók:

Áprilisban 10 forintos blokk, amelynek témája Michelangelo Buonarroti: Ádám teremtése című freskója. Május 5-én: 150 éves a Magyar Tudományos Akadémia. 3 címletből (1, 2 és 3 forint) álló bélyegsorozat. Május 8-án Szocfilex V. Nemzetközi Bélyegkiállításról megemlékező 5 forintos szelvényes bélyeg. Május 14-én a Varsói Szerződés megkötésének 20. évfordulójáról megemlékező 3 címletből álló bélyegsorozat, előreláthatólag 6 forintos össznevértékkel. Május hónap 10 forintos blokk, amely hazánk idegenforgalmilag jellegzetes tájait mutatja be. Június 6-án az ARPHILA '75 Nemzetközi Bélyegkiállításról megemlékező 5 forintos szelvényes bélyeg. Június 10-én az „Évfordulók-események 1975” sorozat keretein belül megjelenő 1 forintos bélyeg a Magyar Elektrotechnikai Egyesület megalakulásának 75. évfordulójának alkalmából. Június hónapban a Szovjet-USA ürpülés témájával kapcsolatos 7 címletből álló 5 forintos össznevértékű sorozat és egy 10 forintos blokk. Június 17-én Dunaujárás fennállásának 25. évfordulójáról megemlékező 6 forintos forgalmi bélyeg.

A bélyeg részletes leírását lapunk későbbi számai közlik.

Gy. I.

EMLEKTÚRA

A KISZ KB által meghirdetett „Felszabadulási Sport- és Kulturális Versenyek” keretében a Soproni Postaigazgatóság KISZ-alapszervezete kirándulást szervezett a Bakony egyik legszebb tájára, Zirc környékére. Kora hajnalban az alapszervezet 45 tagja jó hangulatban ült fel az autóbúszra.

A Vinye-Sándormajor vasútállomástól 2 óras gyalogutatót teljesített a társaság a Cu-

ha-patak festői völgyében, hogy elérje végcélját, a Porvacsésznek-vasútállomás mögötti hegyoldalon levő Szovjet Emlékművet.

Az alapszervezet tagjai ünnepségi keretében megkoszorúzták a Bakony felszabadításában hősi halált halt szovjet katonák emlékművét, majd Zirc nevezetességeivel ismerkedtek.

Baróczy Miklós

FUNKRITA

Hajnal a Dráván

Aki ma Dél-Magyarországot járja, az útján békés vidéket talál. A földeken az aranylő napsütésben férfiak dolgoznak, a kanyargó, sebes vízű Dráva-parton kőlykök pecáznak és a gyümölcsösökben jövedvű leányok énekelnek. A régmúlta már alig-alig emlékeztet valamin, hiszen ahogy az ókori bölcs mondotta: minden elfolyik, minden változik! A Dráva vize is megújul, csak a vöröscsillagos katonasírok felkiáltójelként figyelmeztetnek komoran arra, hogy harminc esztendeje milyen iszonytatóan drága áron született a szabadság.

Erről az időszakról, ezekről a nehéz hónapokról szól Zakó Heszkija bolgár rendező monumentális kétrészes filmeposza, a *Hajnal a Dráván*. Sok-sok szereplőt mozgató, szerteágazó története azt a nagy utat rajzolja meg, amelyet az első bolgár hadsereg katonái és tisztjei földrajzi (meg emberi) értelemben egyaránt *Szofjától Drávaszabolcsig* megtettek.

Pável Vezsinov és Rangel Ignatov forgatókönyve tehát nemcsak arra vállalkozik, hogy a véres harcokat felidézze, de megkísérli érzékeltetni milyen bonyolult politikai viszonyok közepette szerveződött ez az alakulat harcra, kik, milyen erők gátolták a leszámolást a múlttal. A tiszt kar ugyanis nem volt (nem is lehetett) egységes. A történet során felváltó típusok (ha válságban is), mégis találon elevezték fel a hazafitól a megtévedten át a tudatos ellenségig, hányféle felfogás, nézet csatázott ugyanazon az egyenruhában.

A cselekményvonal magatartásformákat szembeállít egymással. A kommunista Bojan Vasziljev őrnagy a halálraítéltek cellájából kerül az új had-

seregbe politikai munkásnak. Demirev ezredes részint az ő magatartását látva (és hajdani törzstiszt barátaiól kiabrándulva) tud szabadulni kötöttségeitől és megtalálja helyét a hazát védők soraiban, a nép oldalán. A fiatal Bozsev hadnagy ellenben gyűlölettel figyeli az eseményeket és szembefordul az igaz ügygel, árulóvá válik.

Kissé szaggatott a rendezés munkája, sok a szereplő, torlódnak, bonyolódnak az események, hogy azután Krum Krumov operatőr bravúros kameravezetéssel élénk vázslással 1945 márciusának egyik legelkeseredettebb csatáját a Drávaszabolcs környéki harcokat, ahol a gondosan összpontosított fasiszta német erők megpróbálták lerohanni az I. bolgár hadsereget és a Tolbuchin marsall vezette III. Ukrán Front katonáit. Döbbenetes élethűséggel, hatalmas tömegeket megmozgatva, szemünk láttára tombol a drávaszabolcsi ütközet, melynek felvételei az eredeti helyszínen készültek.

A népes szereplőgárda egész sor ismert bolgár színészt vonultat fel, így a főszerepben Georgi Gerogiev Gec-i (Bojan Vasziljev), Szeferan Danailov-ot, Petr Szlabakovot, Georgi Cserkelov-ot, Dobrinka Sztankova (Anna, a haditüdőstő) lírai színfolt a komor drámaiban, amelyben a szovjet tiszteket szovjet, a német hadsereg tagjait NDK színeszerek jelenítik meg.

A *Hajnal a Dráván* egyik legfőbb érdeme, hogy — számunkra — a magyarországi harcok egyik kevésbé ismert hatásában jelentős epizódját ábrázolja.

Ábel Péter

Cím, vagy telefonszám?

— 137—139? — érdeklődöm, amikor a kagylóban meghallom egy férfi hangját.

— Igen, de ez egy magánlakás... Nem engedem, hogy letegye a kagylót, gyorsan folytatom.

— Tudom, én nem az Akkumulátorgyárt kereksem, hanem Önöket, hogy érdeklődjem, tart-e még a zaklatás... — Sajnos változatlan a helyzet.

De hát miről is van szó? Arról, hogy az Akkumulátorgyár címe XIII., Váci út 137—139. és Andel Tibor (Mező Imre

út 33.) telefonszáma is 137—139.

Még az 1970-es telefonkönyv megjelenése előtt levelet írt Andel Tibor a Névsorszerkesztésre, hogy kéri telefonszámának megváltoztatását, mert rengeteg zaklatják, sokan felületesen nézik a telefonkönyvet, s a gyár címét telefonszámnak gondolják.

A hivatal nem adott ugyan új telefonszámot Andel Tibornak, de az új telefonkönyvben az Akkumulátorgyár címenél csak az egyik számot, a 139-et szerepel-

tette. Emiatt viszont a gyár reklamál!

Mégis változatlan Andel Tiborék háborgatása? Sajnos igen, mert a gyár általános megjelent az újságokban munkaerő-felvételi hirdetést, a teljes címével, így most már a 137—139-es telefon „munkaerő-gazdálkodási osztály” változott, megszámlálhatatlan, a munkaerő-piacon „röpködők” jelentkező.

Ezért kérése ugyanaz: változtassák meg a telefonszámát! — Bánhidí —

Pályázati felhívás!

A Szakszervezetek Országos Tanácsa Nőbizottsága, Kulturális, Agitációs és Propaganda Osztálya a Nők Nemzetközi Éve tiszteletére „Hivatásom a munka” címmel a dolgozó nők részére pályázatot hirdet.

A pályázók adjanak hű képet a nők munkában betöltött szerepéről saját vallomásaik alapján. A pályamunkák személyes tapasztalatok és élményanyagok feldolgozásával mutassák be az alkotómunka örömeit, a munkára történő felkészülés és továbbképzés hasznosságát, eredményeit és ellentmondásait, a kollektív segítségét. Tükrözzék a munka és a hivatás, a család és a munkahelyi kollektívához való viszony összefüggéseit, harmóniáját, ellentmondásait és azok leküzdésének módját.

A pályázat terjedelme maximum 15 gépelt oldal lehet. Beküldési határideje: 1975. szeptember 1. Cím: Szakszervezetek Országos Tanácsa Nőbizottsága 1415. Budapest, Dózsa György út 84/b.

A legsikeresebb munkákat díazzuk: I. díj 6000 forint, II. díj 4000 forint, III. díj 3000 forint.

A zsűri a helyezéseken kívül még több pályázatot különdíjjal részesít. A különdíjak külföldi utak, kiskönyvtársorozatok.

A díjak átadására 1975. novemberében kerül sor.

Kérjük a dolgozó nőket, hogy hivatásuk megvalósításával kapcsolatos vallomásaikkal, tapasztalataikkal — pályázaton való részvételükkel — közvetve is segítsék a női munka, hivatás érvényesülését.

Nőnap események a Postánál

A postán területenként, hivatalonként változott a kedves, ötletes nőnapköszöntés. Néhol annyira jól sikerült, hogy a köszöntőt mondó így sóhajtott fel: „sajnos én fiúnak születtem.”

A hangulatos köszöntők mely, őszinte gondolatokat tartalmaztak: a nők megbecsülését munkájukban és a családi életben is. A teljesség igénye nélkül, egy-két példát említnék az elmondottak illusztrálására.

A Kábelüzemben színes műsort rendeztek a nődolgozók részére. Az általuk patronált iskola a nyújtott segítséget műsorral viszonzta. Neves színészek egészítették ki az iskolások műsorát és, hogy mindenki jól érezze magát, a Rajkó zenekar húzta a talpalávalót! Az otthon maradt férfiak figyelmét tapintatos levélben hívták fel, hogy ezen a napon segítség az otthoni munkát, vállalkozást a „második műszakot”.

Az RTV igazgatósági törzsnél a reggeli órákat használták fel a férfiak, hogy meleg szeretettel köszöntsék a dolgozó nőket. A szeretet jelű virágot nyújtottak át. Nővelte az ünnepség jelentőségét, hogy megjutalmazták a 30 éves szakszervezeti tagsággal rendelkező szaktársnőket.

Sopronban dívatbemutatót rendeztek a nőnap tiszteletére, felhívta, a férfiak figyelmét az új divatra, hogy „ne okozzon gondot” a nyereségrészesedés elköltése.

A Bu-vig. területén minden nődolgozó 1 nap jutalomszabadságot kapott a virágcsokor mellé.

Újpest 1. hivatalnál minden

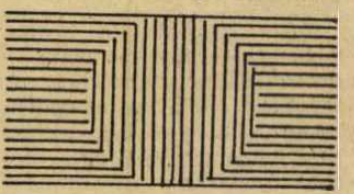
nő (a GYES-en levő kismamák és a nyugdíjasok is) névre szóló meghívót kaptak az esti táncos összejövetelre, s a meghívó mellett egy szép kis zsebkendő volt.

A Magasépítési Üzem férfiai tervszerű munkával készültek egész éven át a köszöntésre. Hulladék anyagból házilag készítették kovácsoltvas virágtartókat, nem feledkezve meg a kismamákról és a nyugdíjasokról sem.

A HTI területén a Belföldi központ dolgozói nemes gondolkodással azt vallották, hogy ajándékot kapni jó dolog, de másokat megajándékozni sokkal szebb dolog: lemondtak az ajándékról és az egész összeget felajánlották a nyugdíjas szaktársnőnek átnyújtották a 200 forintot tartalmazó borítékot. Örömmel látni a meghatót arcokat, nem is tudom, melyik arc volt boldogabb, aki kapott, vagy aki adott.

Minden területéről beszámolni nem tudunk, hiszen a lehetőségeink korlátozottak. A tapasztalatokból úgy érezzük, hogy egyre jobban törődnek a nőkkel. Reméljük, hogy nemcsak ezen az egy napon volt így, hanem folyamatosan minden nap így lesz...

Somogyi Lászlóné

Vörös szegfűk Sopronban

Zsonglító tavaszi napsütés, a Széchenyi téren. Sopron szellemi életének patinás épülete, a Magyar Művelődés Háza, a lány napfűdében megfigyelve tekint le a hatalmas térre. Sok-sok vidám, kedves asszony igyekszik arrafelé. Nőnap van.

Március 7-én a Soproni Pos-

ta ünnepségen résztvevő férfiakat, hogy a három megye postáit képviselő nődolgozóknak adják át az igazgatóság figyelemességét jelző virágokat, a vörös szegfűket. Bár Benkő Tibornak volt még mondandója, de azt elnyomta a 300 nő kedves duruzsolása. Érthető, hiszen mindannyian

Kirkovits István igazgató a Posta Kiváló Dolgozója kitüntetését adja át Nagy Árpádné kézbesítőnek

taigazgatóság köszönti nődolgozóit. Mintegy 300 „postás-kisasszony”, leány, asszony veszi birtokba az épület disztermet. 10 órára zsúfolásig megtöltik a termet a postás nők. Itt ott néhány férfi is feltűnik, de csak statisztának, vagy köszöntőnek.

Megkezdődik az ünnep. A 300 nő keltette enyhe zsongás megszűnik, elül. Felcsendülnek a Himmusz hangjai. A zenét követő csendet az ünnepet elnöke, Benkő Tibor törli meg. A Területi Szakszervezeti Tanács titkára röviden köszönti az ünnepeltek a társadalmi szervezetek, gazdasági vezetők nevében.

Kedves esemény következik. Sopron középiskolás diákjai muzsikával, szavalatokkal állnak az ünnepeltek elé és köszöntik őket a zene, a versek és lelkesedések erejével.

Az ünnepség Kirkovits István nőnap beszédével folytatódik. Az igazgatóság vezetője megtartja a nap jelentőségét. Arról van szó, mit tett és tesz nap, mint nap a Posta azért, hogy valóban megvalósulhasson a női egyenjogúság. Úgy értékeli, hogy van még e téren tennivaló, de ehhez kell az asszonyok ereje, segítése is. Végül Benkő elvtárs felkéri

éppen akkor vették át a szép vörös szegfűket. Köszönték, örültek neki. Szép figyelemesség volt, osztatlan sikert aratott.

Peregnek tovább az események. Győr-Sopron, Vas és Veszprém megye 80 kiválóan dolgozó asszonya-leánya veszi át az igazgatóság vezetőjétől munkájuk elismerését jelentő jutalmakat.

Köztük van Nagy Árpádné, az egyházaskésző postahivatali kézbesítőnője, aki a Posta Kiváló Dolgozója kitüntetését kapta. 1951 óta végzi nem könnyű munkáját. Néhány éve még egy távoli külterületi major-szába is kézbesített. Mindenkor állta és állja a versenyt férfi szaktársaival a postai munkában. Most meghatódva veszi észre, hogy ezt mások is látják, elismerik.

Az események kedves meglepetéssel záródnak, 1975. évi termékeit, modelljeit mutatja be a Soproni Ruhagyár. A csinos manóknak a bemutatott szebbnél szebb ruhákkal kellemes félórát adtak a leányoknak, asszonyoknak.

Kívánjuk, hogy a nőföldolgozók figyelemessége nőföldolgozóknak, asszonyoknak. Hiszünk, hogy így lesz. Egyek! Zsolt

Szakácsok, takarítónők, kézilányok... A balatonalmádi üdülőben télen is folyik a munka. Az üdülő személyzete — 24 nő — a nyugdíjas Ménési Alajos irányításával a téli holtidőszakban órábérrel teljesítményben gyártja a különböző hírközlési berendezésekhez használt alkatrészeket. A fönök-tikári készülék alkatrészeit, a beszédkészletek, a pupincsevék, a bab-szorítószavak, a siems-lámpafoglatok, főtőtekercesek nagy számban kerülnek ki az ügyes asszonykezek közül. A szakkereskedés nélküli asszonyok hamar megtanulták a különböző műveleteket és komoly segítséget adnak a Posta Központi Javítóüzem tervteljesítéséhez.

Együttműködési megállapodás

Február 26-án a Postások Szakszervezete székházában írta alá Horn Dezső miniszterhelyettes és Besenyei Miklós főtájtár a Közlekedéstudományi Egyesület Postai és Távközlési Tagozata, illetve a Postások Szakszervezete közötti együttműködési megállapodást, amelynek értelmében a két szerv közös munkával elemzi a műszaki gazdasági értelmiség érdekképviselőinek helyes módszereit. Rendszeresen és folyamatosan vizsgálják az együttműködés fejlesztésének lehetőségeit.

TOVÁBB A MEGKEZDETT ÚTON...

Mérlegen a Művelődési Központ munkája

Nemrégiben tartotta ülését a Postás Művelődési Központ Társadalmi Vezetősége. Az ülés napirendjén az 1974. évi tevékenység értékelése és az 1975. évi munkaterv elfogadása volt. Az ülésen résztvett a Postások Szakszervezete, a VI. kerületi Tanács VB Művelődési Ügyi Osztály és a Fővárosi Művelődési Ház képviselője is.

1974-ben 108 854 fő látogatta a Művelődési Központ rendezvényeit, a különböző körök, klubok, tanfolyamok foglalkozásait. 441 ismeretterjesztő előadást tartottunk az elmúlt évben. A nagyfokú érdeklődés miatt jóval több nyelvtanfolyamot kellett szerveznünk, a nők körében népszerűek voltak szabás-varrás tanfolyamaink, a népművészeti kör összejövetelei.

Látogatók voltak szakmai klubjaink, az Újítók, a Műszaki és a Megújult Kertbarátok Klubja foglalkozásai. Az Ifjúsági Klubunk 1974. évi munká-

jáért elnyerte a „Kiváló Ifjúsági Klub” címet. Sokféle, a sajtó érdeklődést kielégítő régi klubban (Jövőlátók, Film, Jazz Klub) színvonalas előadásokat, műsorokat hallhattak a fiatalok.

Eredményesen dolgoztak műkedvelő művészeti csoportjaink. A „Zilahy György” Képzőművész Stúdió és az Irodalmi Színpad várja a postás fiatalok jelentkezését. Ugyanígy fogadna fiatal érdeklődőket az Amatőrfilm Klub és a Versenytanács Klub is. A művészeti nevelés jó bázisa volt az „Erkel Ferenc” Zeneiskola 269 növendékével, a hagyományos tanszakok mellett alapfokú jazzoktatás is indult a múlt ősszel.

A postás szocialista brigádok kulturális tevékenységét kívántuk segíteni a Szocialista Brigád Klub összejöveteleivel, fórumot és lehetőséget adva a jó tapasztalatok elterjesztésére.

Látogatók voltak irodalmi, zenei műsoraink, a Posta-múzeummal közös pódiumestjeink. A legnevesebb előadóművészek léptek fel rendezvényeinken, a magyar és világ-irodalom értékes alkotásait, a zeneirodalom legszebb műveit hallhatta a közönség.

Sokat javult az elmúlt esztendőben a propagandamunkánk is. Rendszeresen jelentek meg híradások, cikkek munkánkról a napilapok és a szakszervezeti sajtó hasábjain, javult a havi Híradó külső formája és belső tartalma is.

A Postás Művelődési Központ 1974. évi gazdálkodásáról dr. Pázmány Gábor, a Számvizsgáló Bizottság elnöke tartott tájékoztatót. Gazdálkodásunkat az ésszerű takarékoság jellemezte, a támogatáson túl jelentősen növelni tudtuk a saját bevételt is.

Azután került sor az 1975. évi munkaterv megvitatására. A hozzászólók megállapították, hogy a megkezdett utat kell folytatni. A mennyiségi növekedést már sem az intézmény helyiségei, sem a munkatársi gárda és az aktívák munkája nem teszi lehetővé. A tartalmi munka javítása lehet az elsődleges cél 1975-ben. Munkánkat az évfordulók is meghatározzák. Hazánk felszabadulásának 30. és a Postás Művelődési Központ alapításának 25. évfordulójának méltó megünneplése sok és szép feladatot ad intézményünknek. Bár nem panaszkodhatunk a postások részvételéről az egyes csoportokban, rendezvényeken, mégis, ahol indokolt, az ő számukat kell javítani.

A Postás Művelődési Központ gazdag programot kínál minden érdeklődőnek, hívjuk és várjuk a postás dolgozókat rendezvényeinkre, klubjaink, művészeti csoportjaink foglalkozásaira.

Bízunk benne, hogy az 1975-ös esztendő értékelésekor is, az eddigiekhez hasonló eredményes munkáról számolhatunk be.

S. P.

Sági Pál
igazgató

1945-RE EMLÉKEZÜNK

Újraindulás a Budapest 62-esben

1945 tavaszán a Budapest 62-es posta tágas, nagy udvarán megtartották a postások első politikai nagygyűlését, amelynek legfőbb célja az ország alatt szétzúzott postai alkalmazottak egybegyűjtése volt, és a munka, legelsősorban a romeltakarító munka és az azt követő építőmunka beindítása.

Hideg volt az a kora tavasz, és hideg, huzatos volt az a tágas, nagy udvar, és az a sokféle szellemi és érzelmi beállítottságú ember, aki olyan nagy számmal egybegyűlt, fázósan fogta össze magán a kabátot és várt.

A meghirdetett kezdési időpont már elmúlt, de még mindig jöttek a távolabb lakók. Ezt látva, várt a vezetőség is, az akkori egyetlen közlekedési eszközön, az apostolok lován érkezökre.

Végül az emelvényre lépett egy magas, vékony férfi — ismert nevű színész. Nyakára tekert szürke sál pótolta a télikabátját, amelyet talán élelmiszerért vetett le. Állt az emelvényen szíllal bélelt zakójában, kalap nélkül, egyetlen meglepetéssel ruhadarabjával, a nyakára tekert szürke sállal.

Miután mindenkit üdvözölt, bejelentette, hogy Tóth Árpádnak „Az új isten” című költőmennyét szavalja el. Ennek a versnek megírására a költőt még az 1919-es szocialista forradalom győzelme ihlette — folytatta a színész —, és a Horthy-rendszer 25 éve alatt nem jelenhetett meg, elszavalni pedig egyenlő lett volna a börtönnel.

Néma csendben, mindenki feszült várakozással tekintett a színészre, kinek friss hangját a legtávolabb állók is jól hallották. „Új isten szól hozzátok, emberek: Nem templomok tetét hajóin úszó Tömjén között ragog fel tűz-szem barnult szentképek arany keretéből...”

És ekkor egy levélkezből leemelte a sapkáját. Talán éppen az, aki 1919-ben egy másik postás gyűlésen már hallotta egyszer ezeket a szavakat, hallotta és nem felede el. Példáját követte a mellette álló, majd egy harmadik. És a férfiak ott álltak most már mind levetett sapkával, fedetlen fővel, szétlő kuszált hajjal, az utóbbi évek eseményétől még kuszáltabb gondolatokkal, ér-

zésekkel, de megfényszeredett szemmel hallgatták a tüzes igét.

A hallgatóságnak erre a váratlan, meglepően nagy fogékonyságára nem számított a művész hangja még magasabbra szárnyalt és zengőbbé vált. A költőseninek embert formáló szavaival megnyitotta a szívet. Ezzel a tűzmaggal a tudatuk mélyén, ha vissza is zökkenek később a felszabadulás előttről átmentett, embert embertől elidegenítő hibáikba, e gyűlés után mégsem voltak azonosok többé a régi, a tegnapi önmagukkal.

A hallgatóságon a történelmi delután áhitata és a fogékony figyelem a gyűlés végéig megmaradt. A hűvös idő ellenére sem tette vissza a fejére a sapkáját senki. Állva, fedetlen fővel hallgatták végig az egymás után emelvényre lépő szónokokat és azon a delután a legelfáultabb ember is átérte a Magyarország történelmében kezdődő új korszakot.

A gyűlésen elhangzottakból, a legegyszerűbb gondolkodású ember is felfoghatta, hogy az ország szabadsága és államformája a régítől merőben eltérő új embert kíván.

Addig a posta személyállományában megtalálható volt a szellemileg legnagyobb homályban botorkáló embertől a kiművelt, szikrázóan éles koponyáig, minden árnyalat. A csendes éhhalálal viaskodótól az anyagilag jól szituált, sőt gazdag emberig, minden réteg. Politikai felfogás tekintetében még ennél is szélesebb volt a skála.

Egy ilyen heterogén emberanyaggal kellett beindítani a demokratikus Magyarország postáját. Ezeket az embereket kellett összefogni és a kor követelményének átalakítani. Hogy ez kivihető és eredményes legyen, első és legfontosabb lépés a kizsákmányoló postamesteri intézmény államosítása volt.

A felszabaduláskor, 1945-ben, a postamesteri alkalmazottaknak hetvennyolc éven át sürgetett, követelt problémája nyert végleges megoldást az államosítással.

A postamesteri intézmény falait ledöntötték és romjaiból fölépült az új, demokratikus magyar posta.

Halmi Ida

EGY LÁTOGATÁS

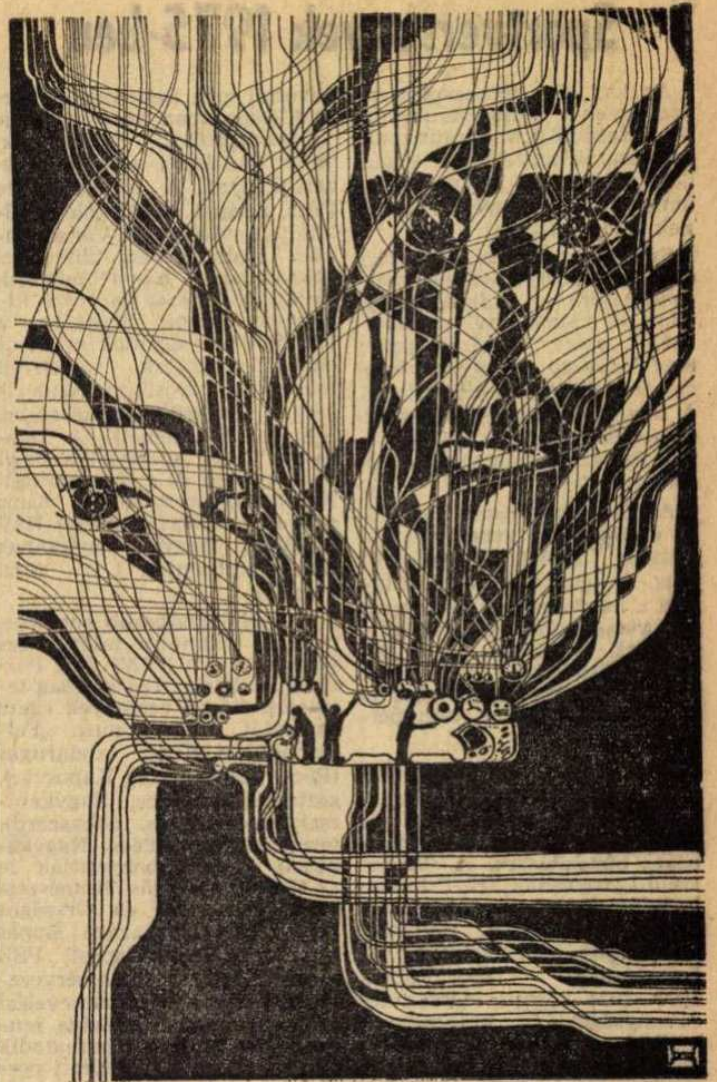
1975. január 29-én, szerdán delután Horn Dezső miniszterhelyettes, a Posta vezérigazgatója és Tóth Illés, vezérigazgató-helyettes Mórhalomra látogatott, ahol Murányi György tanácselnök, Ocskó László párttitkár és Dants László, a Postaforgalmi Szakközépiskola igazgatója fogadták a vendégeket.

Először az épülő postahivatalról és a távbeszélő központról folyt a beszélgetés, majd a miniszterhelyettes találkozott az iskola tanulóival. Az iskola KISZ-titkára, Zámbo Klára vírággal köszöntötte Horn elvtársat, ezután az iskola igazgatója üdvözölte vendégeinket. A kis ünnepség fénypontja az volt, amikor a vezérigazgató elvtárs emelkedett szólásra.

Mindenki visszafogott lélegzetet, ugyan a Posta vezetője mit is fog mondani? Egyszerű, kedves szavakat hallottunk. A miniszterhelyettes elvtárs beszélt hivatásunk hétköznapi problémáiról, nehézségeiről, szépségeiről, a technikai vívmányokról és azokról a feladatokról amelyek előtt a fiatalok állnak. Nagy örömmel hallgattuk Horn elvtárs szavait. Örömmel tetézte még az a sok ajándék, amelyekkel a vendégek elhalmoztak bennünket. Örömmel szorongattuk azóta is a fekete hollókat, amelyek az osztályok kedvenceivé váltak.

Felejthetetlen élményt nyújtott számunkra a találkozás.

Kárász Veronika
KISZ-alapszervezeti titkár

Posta-műszakiak

Fáklya-ismertető

A lap március 30-án megjelenő 6. száma teljes terjedelmű a magyar történelem nagy eseményének, a felszabadulás 30. évfordulójának szenteli. Pjotr Fedoszejev akadémikus, a Szovjet-Magyar Baráti Társaság elnöke méltatja a két nép közötti megbonthatatlan barátság jelentőségét. Magyar részről Jakab Sándor elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, a KB osztályvezetője tekint vissza ünnepi beszédében a harminc év óta megtett útra.

A hadtörténet lapjai sorozatban Fomin ezredes „Magyarország szabad” című, archiv fotókkal illusztrált írását olvashatjuk.

A lap riportere ellátogatott Vasziij Golovcovhoz, akiről a gellérthegy emlékmű szovjet katonáját mintázta a szobrász.

Vig István, a Magyar Nemzet főmunkatársa írt áttekintő elemzést a szovjet-magyar gazdasági együttműködés 30. évéről.

A Magyarországi harcoló szovjet katonák között hős pilótának is voltak — közülük néhányan beszélgetett emlékeiről Galina Beljaeva.

Egy idős a szabadsággal címen a lap riportot közöl Csor-dás Józseffel, a hódmezővásárhelyi Vas- és Fémipari Szövetkezet elnökével, aki 1945. április 4-én született.

As új KRESZ-ről

MINDENKINEK, AKI KÖZLEKEDIK

A közlekedés nem kizárólag másfél millió jogosítvánnyal rendelkező ember ügye, hanem mindenkié, aki közlekedik. A Népszavában március 7-től október végéig minden héten egyszer, pénteken a „Hasznos tudnivalók” c. állandó összeállításban megjelenő sorozat célja, hogy az új KRESZ-ről szóló szabályok gyakorlati alkalmazását közérthetően megmagyarázza.

Egy-egy összefüggő témát mindig három folytatásban közöl a lap, erről a témáról 12 kérdést tartalmazó tesztlap lenik meg a negyedik héten. Azok között, akik a tesztlap kérdéseire helyesen válaszoltak, havonta egyszer, összesen 10 000 forint értékű nyerebményt sorolnak ki.

Azok, akik ezt a 32 folytatásból álló sorozatot rendszeresen olvassák, az új KRESZ fontos, közérdekű, a baleset megelőzés szempontjából fontos tudnivalóit megismerik.

Szocialista együttműködés

Igen fontos szocialista együttműködést írtak alá márciusban a Posta Központi Kábelüzemnél. Az ottani tervgazdasági osztály Barátság szocialista brigádja januárban felhívással fordult a középlokú szervek anyaggyűjtőközpontjához, a népművelő brigádjaihoz, együttműködésre szólította fel őket egymás kölcsönös támogatására, a hiányszakanyagok felkutatására, a nélkülözhető anyagok kölcsönös átadására, az elfekvő készletekről való tájékoztatásra és az egyéb felmerülő fontosabb problémák egymás közti megbeszélésére.

Nos, a felhívás eredménye volt az ünnepélyes aláírás, amelyen 10 szocialista brigád kötelezte el magát a szocialista együttműködésre. (Képünkön: Pogácsás László olvassa fel a szerződés szövegét.)

Sportversenyek 1975-ben

Az idei évi tömegsportrendezvények felszabadulásunk 30. évfordulója, valamint kongresszusaink tiszteletére — gazdasági programot ígérve — az ünnepélyesség jegyében kerülnek lebonyolításra.

Szakszervezetünk elnöksége országos sportversenyek megrendezésére „Irányelv”-et adott ki valamennyi szakszervezeti szerv részére, amely meghatározza a versenyszorozat formáit és az időpontokat. A tömeges részvétel elősegítése érdekében alap-, középszinten és az országos döntőket rendezünk.

Az Országos Postás Kulturális és Sportnap versenyait augusztus 2-3-án rendezik meg. A kétnapos sportvetélkedőn a hagyományos és népszerű versenyszámok, valamint női-férfi 3 próba, gyaloglás postás öltözékben és táskával, játékos vetélkedő, gyermek és színes kultúrműsor szerepelnek.

A központi sportrendezvények mellett a területi tanácsok önálló versenyeket is szerveznek a rendszeres test-edzés biztosítására. A Távbeszélő Igazgatóság TSZT felszabadulási kupabajnokságot hirdetett asztalitenisz, röplabda, labdarúgás sportágakban. Az Igazgatóság sportolójának 1970-1974 közötti időszak tevékenységét és eredményeit kiállításon mutatják be. A Bu-vig TSZT hat sportágban rendez tájégségversenyt Dunánújvárosban. Az RTV Igazgatóság, valamint a HTI TSZT szervezésében a szakma területi elosztása miatt Debrecen, Szentes, Szolnok, Győr, Székesfehérvár és Budapest lesz a rendezvények színhelye. A Miskolci TSZT „Kelet-magyarországi Kupa” versenyait rendezzi meg. A sportnap meg-

hívottai még Debrecen és Szeged. Sopronban kosárlabdában „Felszabadulási Kupaversenyt” hirdetett a Szakszervezeti Tanács. A mérkőzésekre Pécs, Szeged és Miskolc is elküldte nevezését. A Városi Tanács rendezésében kiírt őszi „November 7 Kupa” labdarúgó-bajnokságban is részt kívánna venni. Szegeden a fennálló pályagondok miatt az egyes sportágak versenyait más-más városban rendezik meg (Szeged, Békéscsaba, Szentes, Kecskemét). A Debreceni TSZT sportolói a helyi versenyeken és a már említett Kelet-magyarországi Kupa mellett a Szakszervezetek Hajdú-Bihar megyei Tanácsának tömegsportnapján is részt vesznek.

A legváltozatosabb sportesemények színhelye talán Pécs városa lesz. A TSZT és a Postás Sportkör az Igazgatóság területén átfogó versenyek egész sorozatát rendezi meg. „Felszabadulási Kupa” labdarúgás (Pécs, Zalaegerszeg, Kaposvár), asztalitenisz (Pécs, Nagykanizsa), sakk (Pécs, Szekszárd), természetjárás (Pécs, Nagykanizsa). Pécsen bonyolítják le az Országos Postás Természetbarát Találkozót és Országos Nagypályás Labdarúgó Kupát a Szegedi és Budapesti PSE részvételével. Szakszervezeti Tanácsadalmi Testnevelési és Tömegsport Bizottsága rendezésében immár tizenhatodik éve kerül sor a budapesti postás dolgozók üzemi bajnokságára. A fejlődés szemléletére néhány számadat: asztalitenisz 1959-ben 5 csapat, 1974-ben 50 férfi csapat, 15 női csapat; labdarúgásban 1959-ben 6 csapat, 1974-ben 64 férfi csapat, 8 női csapat. Az idén a résztvevő csapatok további emelkedése várható.

Természetjárásban 1959-ben mintegy 400 fő vett részt a túrákon, míg az elmúlt időszak alatt évente közel 4000 dolgozó látogatta hazánk legszebb tájait. A sakkok 3 osztályban 24 csapattal, tékeben 2 osztályban 17 csapattal küzdenek a bajnoki pontokért. Női röplabdában 6 csapat versenyző között folynak a küzdelmek.

Jó szereplést, eredményes versenyzést kívánunk!

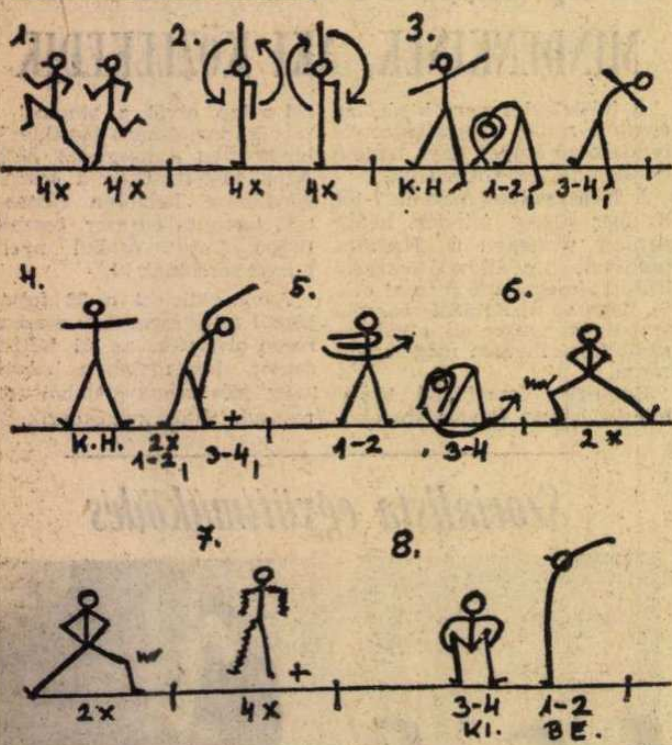
Bottyán János

Névadó

1975. március 13-án a Posta Tervező Intézet társadalmi szervezetei, valamint a gazdasági vezetés 19 kisbaba részére névadó ünnepséget rendezett a Postás Művelődési Központ dísztermében. Az ünnepségen a Cházár András utcai óvodások adtak hangulatos műsort.

Munkahelyi testnevelés

GYAKORLATOK:

Az időjárás javulásával lehetőség nyílik arra, hogy azokon a munkahelyeken is megkezdjék a munkahelyi testnevelést, ahol az a téli időszakban a megfelelő hely hiányában nem tudták végezni. A szabad levegő és a mozgás együttes hatása még inkább frissítőn hat és a mozgás utáni munkát frissebben, eredményesebben tudják végezni a dolgozók.

1. gyakorlat: 1-4 ütemre futás helyben, magas térdemeléssel. 5-8 ütemre futás helyben, magas sarokemeléssel.
2. gyakorlat: 1-4 ütemre matomkórás előre négyszer. 5-8 ütemre matomkórás hátra négyszer.
3. gyakorlat: kiinduló helyzet terpeszállás, kar oldalsó középtartásban. 1-2 ütemre törzshajlítás előre, karkeresztzés és test előtt és vissza (a talaj kétszer megérintve). 3-4 ütemre törzshajlítás hátra kétszer, kar oldalsó középtartásban.
4. gyakorlat: kiinduló helyzet terpeszállás, kar oldalsó középtar-

tásban. 1-2 ütemre törzshajlítás balra kétszer, közben a bal kar nyújtva a bal lábba csúszik lefelé, jobb kar magastartásban a fül mellé kerül. 3-4 ütemre ugyanez, ellenkezőleg.
5. gyakorlat: kiinduló helyzet terpeszállás, kar oldalsó középtartásban. 1-2 ütemre karlendítés vízszintesen, törzsfordítással jobbra és vissza. 3-4 ütemre karlendítés törzshajlítással jobbra és vissza.
6. gyakorlat: kiinduló helyzet terpeszállás, kezek a csipőn. 1-2 ütemre jobb térd hajlításával rugózás kétszer. 3-4 ütemre bal térd hajlításával rugózás kétszer.
7. gyakorlat: 1-4 ütemre szökdelés bal lábbal négyszer, közben jobb láb és a két kar könnyed rázása. 5-8 ütemre ugyanez, ellenkező lábbal.
8. gyakorlat: 1-2 ütemre kar-emeléssel magastartásba, mell-emeléssel belézésbe. 3-4 ütemre ereszkedés guggolásba, térdátkulcsolással, kilégzés.

Tamás Csaba

Vacsora a Télikertben

Meghívásra látogattam el a Benczúr utcába, a Postás Szakszervezet kultúrpalotájába, ahol minden szerdán este a nyugdíjasok tartanak klubnapot. Megkapják az épület legderűsebb szobáját, és a délszaki növények társaságát. Összejön, harminc, negyven, néha ötven nyugdíjas is. Hány százaléka ez a budapesti postás nyugdíjasoknak? Döbbenetesen alacsony. És a jól összehangolódott emberek, akik rendszeresen találkoznak, majd mind telefonosok és távirászkok. Hol vannak a fellelők? A kézbesítők? És a többi szakterületi dolgozók? Rejtély! Ki, és mi az oka a többiek elmaradásának? Pedig milyen derűsek, szívet melengetően kedvesek ezek a klubesték. Igazi komoly műsor is van, gyakran kiváló előadóművésszel. De maguk a kollégák is minden alkalommal, saját műkedvelő irodalmi estét is rendeznek.

A koridős nyolcvanéves éves Márka mindig saját szerzeményű művel szerepel. Mikor ott jártam, akkor is. Két asszony beszélget címmel, a rádióból jól ismert krahácsi és lúvári párbeszéd paródiáját adta elő, egy nála „jóval fiatalabb”, nyolcvanéves kolléganővel.

Régen hallottam olyan felszabadult, tiszta örmét, nevetést, ahogyan ezt az előadást a többiek fogadták. Márka intelligenciája, főleg korát meghazudtoló fiatal szép arca ámulatba ejtő.

A következő szereplő Fekete Ferenc nyugdíjas volt, egy másuttán adta elő a részeg embert imitáló tréfás jeleneteket. Elég volt egy mozdulat, egy csuklás, egy hangszűz és már látni véljük az úttest aszfaltján üülő, derűvel maga elé meredő embert, aki a rendőri felszólításra, hogy miért nem megy haza, makacsul ismételteti, hogy ő otthon van...

A nevetésnek még nincs vége, amikor elkezdett játszani harmonikán egy kolléganő. A húszas, harmincas évek régi régi feledhetetlen dalait idézi vissza. Vad, forró ritmusú tangókat, amelyre már táncolnak is! Kettő, három, négy pár is járja. Van, aki még a lépések bonyolultabb formáira is emlékszik és cifrázza. Aztán sorra kerülnek az andalító kerengők. És dalolnak, dalol mindenkien.

Előttük az asztalon ott áll már a sápadt arany színű szőlőpép. Kezdi fölcsalni a vacsorát, és a másuttán drága ételeket, itt úgyszólván fillérekért lehet megkapni. Minden fogásnak olyan igazi jó az íze. A szép este elmúlt, de az óriási kérdőjel még megválaszolatlan: miért látogatja olyan kevés postásnyugdíjas a klubnapokat? Amikor olyan szép és jó ott minden.

Kínzó a gondolat, hogy hány öreg, magára maradt postásnyugdíjas süpped bele magányába, és hiába várja őket a nagy költséggel fenntartott, tükörfényes „Benczúr”-nak hangulatos Télikertje. H. I.

Pécsi hírek

Befejezés előtt áll a Pécs 1. sz. postahivatal felvételi termének újjáépítése. A másfél millió forintos rekonstrukció után tágasabb, világosabb lesz. Az eddigi 16 munkahely helyett 23 felvételi lehetőséget képeztek ki. Az itt dolgozók lényegesen jobb munkakörülmények közé kerülnek. A régi 260 fiókberő helyett erre most 480 lehetőség lesz. És mindez úgy történt, hogy közben egy pillanatra sem állt meg itt a felvételi munka!

Tóth Illés, a posta-vezérigazgató első helyettese jelenlétében 250 szakmai és társadalmi vezető előtt ismertette nagykövetei érkező Varga Sándor, az igazgatóság vezetője az igazgatóság elmúlt évi eredményeit és jelölte meg az ez évi feladatokat.

A Nádor szálló összes helyiségében nagysikerű postásbált rendezett a Postás Szakszervezet Területi Szakszervezeti Tanácsa és a Postás KSZ csúcsvezetősége. A reggel 4 óráig tartó postás vígadalmon nemcsak pécsi, hanem baranyai postások is részt vettek.

A Postás Klubban zsűfolt teremben tartotta rendezési közgyűlést a Pécsi Postás SE. A résztvevők között megjelent Varga Sándor az igazgatóság vezetője, Bottyán János szakszervezetünk központjának képviselőjében és Szépe Lőrinc, a Területi Szakszervezeti Tanács titkára is. Az elnöki beszámoló különösen az NB III-as női kosárlabda-bajnokságot nyert csapatának teljesítményét emelte ki. A beszámolót élénk vita követte.

Halottaink

Sikori Béla (Bp. 72. ph.), Egri Amália (Távbeszélő díjbeszedő), Bürger Teréz (Bp. 72. ph.), dr. György József (Bp. 4. ph.), Pachota Olga (Hírlap), Jónás Lászlóné (Hírlap), Petrovics Erzsébet (József központ), Járosi Lászlóné (Pestújrhely 1. ph.), dr. Makray József (Szociális Hivatal), Matus István (Bp. 72. ph.), Gálvölgyi Imréné (Bp. 70. ph.), Károlyi Lajosné (Belvárosi Távbeszélő Központ), Hódossy László (Postavezérig.), dr. Szabó Mihály (Bp. 78. ph.), Nyilasi Mária (Bp. 4. ph.), Haris Jenő (Bp. Ig.), Haefner Ervinné (Kábelhivatal), Gáll József (Bp. 72. ph.), Becsek György (Bp. 78. ph.).

RTV-lapszemle

1975 a felszabadult ország jubileumi éve. Különösen jelentős év ez az emlékezés szempontjából, a postai vezetéknélküli hírközlés területén dolgozóknak.

30 éves évfordulóját ünnepli a szabad magyar rádiózás, 50 éve indult meg a magyar rádióműsorszóró szolgáltatás.

E két évforduló felelősségteljes átérezését látszik igazolni a Modulátor ez évi első száma.

Becz Sándor igazgató „A jubileumi év küszöbén” c. bevezető cikke is e gondolatok jegyében íródott. A magyar rádiózás, amely 1925 után világvíznyomlatban is az első köztartozott, a felszabadulást követően kénytelen volt szinte mindent teljesen előlöl kezdeni. Az eredmények hatalmasak. Ma már a színes televízió nál tartunk, s megkezdtek az úrtávközlés földi állomásának építését.

1975 fontosságát nemcsak a jubileum indokolja, hanem azok a feladatok is, amelyeket a jelenben való helytállás és a jövőre való felkészülés állít eléünk. Ennek a feladatnak eleget tenni, méltón az immár

bi szakterületi dolgozók? Rejtély! Ki, és mi az oka a többiek elmaradásának? Pedig milyen derűsek, szívet melengetően kedvesek ezek a klubesték. Igazi komoly műsor is van, gyakran kiváló előadóművésszel. De maguk a kollégák is minden alkalommal, saját műkedvelő irodalmi estét is rendeznek.

A koridős nyolcvanéves éves Márka mindig saját szerzeményű művel szerepel. Mikor ott jártam, akkor is. Két asszony beszélget címmel, a rádióból jól ismert krahácsi és lúvári párbeszéd paródiáját adta elő, egy nála „jóval fiatalabb”, nyolcvanéves kolléganővel.

Régen hallottam olyan felszabadult, tiszta örmét, nevetést, ahogyan ezt az előadást a többiek fogadták. Márka intelligenciája, főleg korát meghazudtoló fiatal szép arca ámulatba ejtő.

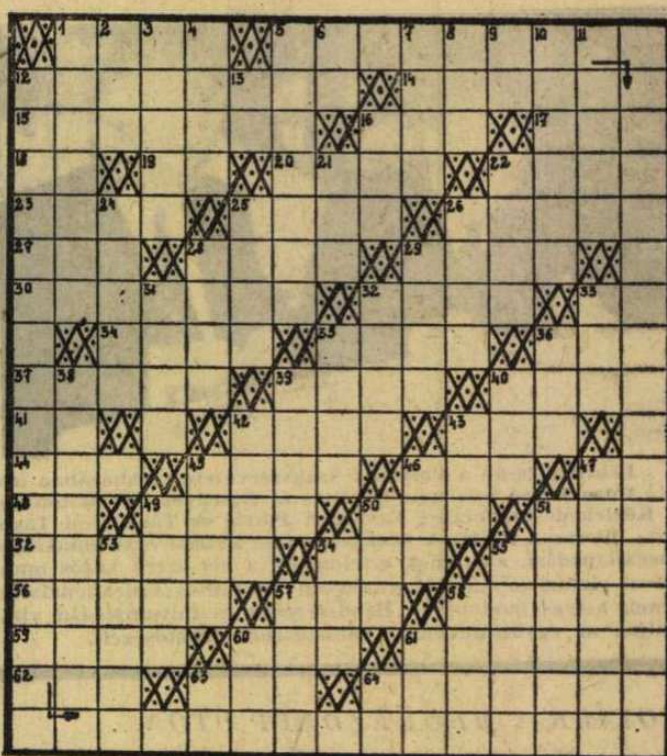
A következő szereplő Fekete Ferenc nyugdíjas volt, egy másuttán adta elő a részeg embert imitáló tréfás jeleneteket. Elég volt egy mozdulat, egy csuklás, egy hangszűz és már látni véljük az úttest aszfaltján üülő, derűvel maga elé meredő embert, aki a rendőri felszólításra, hogy miért nem megy haza, makacsul ismételteti, hogy ő otthon van...

A nevetésnek még nincs vége, amikor elkezdett játszani harmonikán egy kolléganő. A húszas, harmincas évek régi régi feledhetetlen dalait idézi vissza. Vad, forró ritmusú tangókat, amelyre már táncolnak is! Kettő, három, négy pár is járja. Van, aki még a lépések bonyolultabb formáira is emlékszik és cifrázza. Aztán sorra kerülnek az andalító kerengők. És dalolnak, dalol mindenkien.

Előttük az asztalon ott áll már a sápadt arany színű szőlőpép. Kezdi fölcsalni a vacsorát, és a másuttán drága ételeket, itt úgyszólván fillérekért lehet megkapni. Minden fogásnak olyan igazi jó az íze. A szép este elmúlt, de az óriási kérdőjel még megválaszolatlan: miért látogatja olyan kevés postásnyugdíjas a klubnapokat? Amikor olyan szép és jó ott minden.

Kínzó a gondolat, hogy hány öreg, magára maradt postásnyugdíjas süpped bele magányába, és hiába várja őket a nagy költséggel fenntartott, tükörfényes „Benczúr”-nak hangulatos Télikertje. H. I.

Nők egymás közt

Két barátó beszélget, az egyik így panaszkodik a másikkal: —Amikor még csak a menyasszony voltam... (folytatás a vízszintes 5., illetve a függőleges 12. alatt.)

Vízszintes: 1. Kúszónövény. 5. A barátó panasza. 12. Szakemberre. 14. Francia. mosókonyha. 15. Bánt. 16. Vörös angolul. 17. Kevert tud. 18. Dupla mássalhangzó. 19. Fűszer. 20. Étekezés. 22. Határozószó. 23. Alakítatlan. 25. Német arany (ford.) 26. Dél-amerikai tánc (ford.) 27. Dísz. 28. Lope de... 29. Pro... (művészeti díj). 30. Híres kirándulóhely. 32. Jéggye. 33. Görög betű. 34. Ilyen szalonna is van. 35. Éven (lat.). 36. Növény lesz belőle. 37. Zola személynéve (ékezet fel.). 39. Idegen női név. 40. Epedés. 41. Házállat népiesen. 42. Tengeri moszat. 43. Tesz. 44. Azonos magánhangzók. 45. Attól a naptól (lat.). 46. Számítatlan. 47. Római számok. 48. Rövidített gramm. 49. Mezőgazdasági munkát végez. 50. Ital (zsarg.). 51. Félig tempós. 52. Ló teszi. 54. Latin előljáró. 55. Készült angolul (ékezet fel.). 56. Mértani rajzok. 57. Amerikai költő. 58. Zárda! (ford.). 59. Szabó teszt (ford.). 60. Testrészt. 61. Tűnj el! 62. OEF. 63. Ilyen politika is van. 64. Örült-e?

Függőleges: 1. Valamiről lemondó. 2. Német segédige. 3. A három testőr egyike (ford.). 4. Római császár. 5. S-sel a végén szentimentális. 6. A Beat-lesek ismételték. 7. Feltámad. 8. Ének (ford.). 9. Mértékegység. 10. T-v-el a végén francia nyelven. 11. Vízió. 12. A barátó panasza folytatása. 13. Papírra vet. 16. A múltban. 21. Kígyó. 22. Helyhatározó. 24. Pályaudvarokon található. 25. Külföldi filmstúdió. 26. Szóösszetételekben he-

lyes (görög). 28. Nem lát? 29. Kehely. 31. Elektromos egység. 32. Szomjazik. 33. Nyelvtani fogalom. 35. Fél argentin. 36. Tésztára való. 38. Gyógynövénygyűjtemény (ford.). 39. Különleges. 40. Ablak is van ilyen. 42. Részlet, tény, adalék. 43. Francia király (fon.). 45. Erjesztett pálinka. 46. Dunántúli folyó. 47. Lelök. 49. Név-elős távolság. 50. Szóösszetételekben megelőző időszaktól jelent. 51. Merj! 53. ...lógia. 54. A levegőt szennyezi. 55. Föld is, felszígt is Ázsiában. 57. Tetőfedő anyag. 58. KLRÖ. 60. Állatbetegség. 61. IAJ. 63. Kettősséget jelent (lat.). 64. Orosz igen.

—Bánhidi—

Beküldendő a vízszintes 5. és a függőleges 12. Beküldési határidő 1975. április 10.

Az előző számunkban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: vízszintes 1. Ez lehetetlen doktor úr, függőleges 25.: csak hat teáskanalunk van.

Könyvjutalmat nyertek: Halász Imréné (Zalaegerszeg), Hegyi Mária (Győr), Novák Irén Elvira (Tiszaföldvár), Odor László (Nagykanizsa) és Vadász Lajosné (Sellye).

Horgászok figyelem!

Tass, Postás Horgásztelepen egy horgászanya eladó. Érdeklődés a 689-326 telefonon.

városba — tudjuk meg Rimányi másik cikkéből. A csakam üzembe helyezett adónak rendkívül nagy szerepe volt az újjászerveződő élet segítésében és irányításában. 1945 őszén a központi szervek lényegében már az egész országhoz szólhattak, a háborús pusztításból újjászülött Magyar Rádió és külföld felé is hallathatta hangját.

A szerző írása végén név szerint sorolja fel azokat, akik részt vettek ebben az áldozatos munkában.

Az immár negyedszázados hagyománnyal rendelkező magyar-szovjet tudományos kapcsolatokról emlékezik meg Kovács Árpád. Tudósokat, feltalálókat mutat be, akik életművükkel nagymértékben jár-

rultak hozzá a mai magas rádiótechnikai színvonal eléréséhez.

Dr. Matusek László tollából mai jogrendszerünk születéséről olvashatunk: az Alkotmány létrejöttéről, amelyet 1949-ben törvénybe iktattak, s azóta is szilárd alapja és meghatározója törvénykezelésünknek. „Eljünk tehát jogainkkal, de ne visszaéljünk vele, azaz kötelezettségeink se maradjanak teljesíthetetlenek.” — fejeződik be a cikk.

Holomány Zoltán és Székely István részletesen ír az emódi Mikrohullámú Állomás szocialista brigádjainak életéről, kongresszusi felajánlásairól, eddig elért eredményeiről.

— VÉ —

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postások Szakszervezetének Lapja Szerkesztő és szerkesztő bizottság Felelős szerkesztő: Bohonyi István Szerkesztőség: 1146 Budapest XIV. Cházár András utca 13. Telefon: 428-777 Kiadja: a Népszava Lapkiadó Vállalat 1964 Budapest, VII. Rákóczi út 54. Telefon: 224-819 A kiadási felelős: GABOR MARTON Igazgató Szikra Lapnyomda, Budapest